

יום

אמיר אור

1999

תג / הקיבוץ המאוחד

סדר השירים

יום

שחרית

6 [זה פה]

10 [עוד מלאכון עובר]

12 [עכשיו לאט]

מוסף

13 [היום הזה]

מנחה

17 [היום הוא שמש אחת]

19 [כבר ניקינו]

21 [עוטת פנים]

23 [לא הרחק]

ערבית

25 [היום טובב]

26 [האני הזה]

27 [מוות ועוד מוות]

ערוב

28 [עת השמש]

30 [גשת אחים]

קדוש

31 [שתה, לבי]

32 [נאהב בטרם לילה]

33 [היחד שאנחנו]

נְעִילָה

34 [פס סגלגל]

36 [המים מגלגלים אותך]

40 [ים, שרק ראינו]

תִּקּוּן

42 [על חטא שחטאתי]

שְׁמַע

43 [שמע לי בעודי קורא]

מְגִלַּת לֵילָה

אַרְבָּעָה

46 תָּם

47 חָכָם

48 רָשָׁע

49 שְׂאִינוּ יוֹדֵעַ לְשֶׂאל

הַשִּׁירָה

50 [אזיר העיר קורס]

הָעִיר

55 [בחושך היבש]

הַזָּר

60 [הוא מתעורר]

הַמְּגִלָּה

63 [הכהנים רושמים]

64 [היינו בני אדם] I

65	[זמן-מה חלף]	II
66	[הנה כל הרכוש]	III
67	[הגוף ישוב יזכור]	IV
	68 [איך קו לקו]	V
69	[הקשיבו נודי חלום]	VI
70	[נהי עולה מלב הארץ]	VII

זָמַר

71 [במסע שלא נגמר]

אַרְבָּעָה (וּדְוִיל)

74 תָּם

75 חָכָם

76 רָשׁ

77 שְׂאִינֹו יוֹדֵעַ

יום

לאבי ולאמי.

מר בתוך מר, צרור בתוך צרור,
כסתה חשרת שמים את עגול החוף;
מעבר קו הפוף, בקצה רצי הפסוף,
שטו שני תרנים באפק שנאור.

שְׁחֵרִית

* זה פה

זה פה, נופל ומתפשט באין, בלי הודעה מקדמת על
הלדת היקום מנקדה של אור: עין צצה
נפקחת למחצה, נסגרת ונפקחת
לראות מה יש לראות; מעין נטולת אני, מאור חיצון,
כבר מסתדרים לאט כתמים על פני השמש: מסגרת של חלון,
צבעה קלוקה פסות פסות של פן ולא, מבעד לה –
עלי קיסוס סמיכי צללים מנקדים בבהק
שלא מרפים אחיזתם מעל הקיר ממול; וזוחלים,
ממנו הלאה, אל תוך הפלי הריק שכבר הדח בסגורים,
מתחת אלמת העין הבוחנת יש ואין; עוד רגע ויתמו
אחרוני הדמדומים בשמי הזכרון, וכל החדר ימלא מלים:
סדין, שעון, ובסמוך שער, שמבצבץ מן השמיכה –
ואינו שלך. ולא, איני רוצה. כל זה עדין עוד חלום,
וגם מכר כמו אחרים, אף משום-מה כל מראותיו
ממאנים מאד, ואין זה די לרצות בהם, שיתגלמו לכדי
איזשהו עולם. אחרי האור –
בשר; גל כבד אטום מקיף את רצונך, עודו בלתי מוחש,
דומם, לא שש לשאת בעל, להיות שוב גוף, לצאת
מן הלא-כלום לשם. ומה לעשות? הי נשמה שלי,
מי יברך על שבלי פגע, הופ, חזרת לתוך עפר,
שמיד הופך "אני", כמו בכל חלום. והאני שמאחור,

שִׁכְּלוּ עֵינַיִם, שָׁב לֹא שָׁב גַּם הוּא לְ"כֹאן",
 כְּמוֹ סִינְדֵבֵד אוֹ מֶרְקוֹ פּוֹלוֹ מֵרְבוֹא חֵייו; וּכְבֵר מִתְחִיל
 לְפֶשֶׁט בּוֹ, בְּפֶשֶׁר, לְלִבְשׁ רִצּוֹן עָמוּם, שְׂכוּחַ,
 וְלַעֲצֵם אוֹתָן כְּלָן, בְּאַנְחָה חֶסֶרֶת גָּרוֹן, עֵינֵי אַחֵר עֵינֵי –
 חוּץ מֵאַלְהָה, אֶת הַשְּׁתַיִם, הַמְּבִיטוֹת אֶל נִכְחָן,
 אֶל תּוֹךְ הַתּוֹךְ הַצְּמִיג. וּכְבֵר – עוֹדֶךָ מְחוּצָה לְתַנּוּעוֹת –
 אֶתְהָ יוֹצֵא לְכַבֵּשׁ לְךָ מְקוֹם וְזִמְן: שְׂמִיכָה הַצְּדָה,
 הַגּוֹ נִגְלָל חֲצִי סְבוּב עַל הַמְּרַפֵּק, וְאִזּוֹ שׁוֹלַח זוּג רִגְלָיִם
 לְהִצִּיב אֶת הָאֲנִי בְּעִצּוֹמוֹ שֶׁל הַחֲלָל; עֲכָשׁוּ
 אִיפֹה הַכֶּפֶפֶפִּים? הַדּוּ-רִגְלֵי מִמָּאֵן, וּבְכָל-זֹאת
 הַצְּרוּר כְּלוֹ עוֹשֶׂה דְרָכּוֹ בֵּין הַקִּירוֹת לְדָלֶת
 אֶל בֵּין חֶרְסִינּוֹת לְבָנוֹת, כִּיּוֹר מֵרָאָה וּמֵיָם,
 אֶל מָה שֶׁמְכַנֶּה בְּמֵאֲמֶץ שְׁלוּב שֶׁל חֶף, לְשׁוֹן,
 שְׁפֵתַיִם וְגָרוֹן – "אֲנִי הוֹלֵךְ לְהִתְרַחֵץ".
 נִכְנָע לְתַאוּרָה וּלְמָה שֶׁמִּתְגַּלֶּה תַּחְתֵּיהָ,
 אֲנִי מְבִיט אֶל פְּנֵי דִיוֹקָן, שֶׁמֵרְחֵף מוֹלֵי מִתּוֹךְ מִשְׁטַח בּוֹהֵק;
 תָּוִיו פְּרוּמִים מְעֻט, עֵינָיו טְרוּטוֹת,
 אֲבָל רוֹאוֹת: עוֹד לֹא לְבִשְׁנוּ כְּלוּם. וְזַהוּ, קוּם
 וְתִתְלַבֵּשׁ כְּבֵר: שֵׁם, שֵׁם מִשְׁפָּחָה, מְקֻצֵעַ, גִּיל, (רוֹק?
 נְשׁוּי? גְרוּשׁ?) תְּגַלְחֶת, מִי פְּנֵיָם, צַחְצוּחַ לְשָׁנַיִם,
 עֲכָשׁוּ תְּסַרְקֶת, מְכַנְסִים, (אֶת הַשְּׁחוּרִים
 אוֹ הַכְּחָלִים?) אִיפֹה הַנְּעֵלִים, הַחֲלָצָה? (אוּלֵי
 צְרִיף זְקָט?) – מְלֶאכּוֹן יֶרֶק סוּטֵר לְךָ עַל פִּיךָ
 וּכְבֵר שְׂכַחֶת מָה זְכַרְתָּ, מֵאֵינִי וּלְאֵן; כְּבִשׁ עוֹלָם
 שֶׁל כּוּס קָפָה, וְאַחֵר כֶּף – נִרְאָה. הַפְּחַד מִתְגַּלֶּה

כְּתוּ סְמוּי בְּמִנְגִינַת הַטְּלָפוֹן, שְׁלֵא יָאָה אֶף לְמַסְדֵּר
 שֶׁל צְפָרִים טוֹרְפוֹת: מָה אַתֶּם רוֹצִים מִמֶּנִּי?
 מָה עֲשִׂיתִי? מָה לֹא נִתְּתִי? הֲהָ גוֹרְגוֹנָה,
 תִּנִּי בִי מִבֵּטֶן עֶכְשָׁו, לְפָנַי שְׁאֲתַרְגֵּל לְזוּז,
 לְפָנַי שְׁיִתְאֲכֵלְס הַיּוֹם בְּכָל אֲלָפֵי שְׁאֵלוֹתַי
 הַמְרַקְדוֹת עַל חֵד שֶׁל מַחַט,
 שְׁתוֹפֶרֶת וְסוּגֶרֶת אֶת פֶּתַחַי עָלַי בְּעוֹדְנֵי חַי;
 לְמַדֵּי אוֹתֵי אֶת סוּד הָרָאִי
 וְאֵת הַשְּׁקֵט הַשּׁוֹקֵט שֶׁלְחֻכְמַת הָאָבוֹן,
 מוֹל נְחִילֵי שְׁאֵלוֹתַי שְׁתְּשׁוּבְתֵן אַחַת בְּלִבְד:
 הַנְּנִי.

עֵתוֹן, סִיגְרִיָּה, עוֹד קֶפֶה, חֵלּוֹן חֲצוּי
 בֵּין אוֹר וְצֶל; מֵעֵבֶר לוֹ – הָאָרֶץ הַמְּבֻטָּחַת,
 מִבְּחֻנַּת וּבְרוּרָה, שְׁכָבֶר מְרִיקִים בָּהּ אֶת פְּחֵי הַזֶּבֶל
 וּמְטֹאטְאִים אֶת הָאָבֶק
 שָׁבוּ כִסּוּהָ כָּל הַלֵּילָה דִימוֹנִים שֶׁל אֲנִטְרוֹפִיָּה;
 "עֵתוֹן", "שֶׁלְחָן", "צִנְצֻנַּת לְסֶפֶר", תִּקְרָה
 רִצְפָּה וְדִלָּת, קִיר, פְּנֵה, עוֹד קִיר וְקִיר וְסֹדֵק –
 כְּמוֹ פֶתֶק לְתִזְכֹּרֶת מִדְּבָק עַל כָּל דָּבָר –
 שׁוֹב מִלְמַדִּים תְּנוּעָה שְׁגוּרָה
 שְׁאִין בָּהּ כְּלוּם מִנּוֹר בְּרִיאָתָם שֶׁל אֱלֹהִים,
 אֲלֵא יוֹתֵר קְרִיאָה לְסֹדֵר, שְׁבִכַח נִס רְעוּע
 דִּי בָּהּ לְכוּנֵן בְּהֵם שְׁתוּפָה מְקוּם וְזִמָּן
 לְכִדֵּי שֶׁלְטוֹן דִּי מְאִים עַל מְמַלְכָּה שֶׁל חֶדֶר. אֲנִי
 הוֹלֵךְ לְשְׁרוּתֵימ וְשֵׁם לוֹמֵד כְּמוֹ מַחְדָּשׁ

מי האוכל ומי האכל, ומניח לכל זה, נכנע
 בפני אלת ההשתנות, המעקלת את היום
 בלי לחרץ משפט. עכשו אני עובר דרכי, פמוה,
 מפסיק לומר "אני", וכבר אני קים; עכשו
 כבר לא חשוב כל זה, אלא רק זה: שאהיה
 אשר יהיה.

הו בת בלי דמות, תני כח להניח
 ולא להיות כל כך, ולהתהפך בכל פניו
 של היום הזה; שלא אקפא מחוץ לבי,
 ואתהלה עקלקלות מפחד גלגוליו; שלא אצעד בסך
 עם שאר פנים שכבר היו,
 ולא אנדד ישני-איני במסדרונות בלתי נראים
 על פני מראות היום; שלא אבוש לומר:
 הנני, דבר אלי ברב קולות,
 מכל הפאן, ממני.

** עוד מלאכון

עוד מלאכון עובר, כלו פסי שחור ופז, כנפיו
 שקופות כאור, וזמזומו כדבש: הי שמע,
 החסד תם. רוכס את מכנסי, נוטל ידים ומנגב,
 אני שומע נקישות מקור-על-החלון,
 ומצדי מביט בדלת, מחכה למישהו,
 שמעבר לה יאמר: "יבואו!"; אם צפרים
 כבר מבקשות לגור כאן בדירה, ודאי כרתו,
 אני חושב, את העצים בחוץ. דברים כאלה
 אי אפשר ממש לבדק, שלא כמו את הידיעה
 שאוטובוס של קו 5 פצץ, נקרע, קצץ
 על תכלתו המלהגת עוד לפני שקמתי; אני איני
 מוכן להיות אני בתנאים כאלה,
 וכמו מאפרה של פלסטיק מתחת בדל בוער,
 רק ממחר להתכסות כויות של מחשבה:
 זה לא היום, זה כבר היה, לפני חצי שנה; זמנך -
 עבר. עצרו חזר: הצפור הזאת,
 אולי היא רעבה ללחם או חברה,
 אולי נפלה שבוייה בקסם צליל הנקישה,
 ורק נושקת לבבואתה, שבחלון נושקת לה
 במין טלטול כפול של מטטלת "בקר-טוב".
 אז שוב, מהתחלה, שאף עוד מנה של בקר
 אל תוף גופך הנח לו כאן, בחתיכה אחת
 שמתפרבלת בעצמה כמו בחיק אינסוף -
 ונברר: האם היית שם, בתוף האוטובוס?

לא לא, הרי צלצלת רק לפני חצי שעה לומר

שהכל בסדר, ונפגש כמתכנן

בקפה "זיטאן" בארבע;

טוב, אני אומר, מניח לשפופרת,

ומתרגל: "אתה" –

אתה מציץ בי ברגיעה מתוך תפזרת המראות

שמחזירות את בבואת פניך

בחזרה מכל הפאן שקדם רק היה "בחויץ"; ראה,

אני אומר, ומשתתק נבוך

אל מול עלה חדש שלא היה שם אמש,

קפול מעט, מבהיק בשליתו, נפלה,

עסוק בצמיחתו. ראה, אני אומר,

איני רוצה לזכר אותך מעבר לפניך,

אלא לראות בלבד:

קיסוס עולה על קיר ממול, אנקור

מקיש על החלון, עתון, שלחן, צנצנת לסכר –

אני, אתה, יקום חדש

שמתעורר בחדר הסמוך מחרפי עינים

מתחת לשער שחור, שמבצבץ מן השמיכה, ואחריו

שוב כמובן, אתה:

אפון יפני, פה מתוק, חלקת צואר

שדים שנוכטים עכשו, ואשר מתגלגל

שכבר מציף את הגלקסיה: הי כוכבים,

ירח, שמש, הי אתה –

בקר טוב –

*** עכשו לאט

עכשו לאט אני פותח את דלת היציאה;

שמחה זו מה עושה?

פסיעה אחת מעבר למפתן כופה

ליתר הכנעה, לרשות שמדתה

ארבע אמות בתוך עולם שלך ולא שלך;

הסף הוא סוד, קריאה מעבר

לפרגוד אחר, שבו 'היה אשר תהיה'

איננו זול או מכנה,

אל מול מה שנצב פה מחוץ לפחד ולעז,

מצק כמו אל של אבן, פניו עדין לא חצבו,

ומי שלא יראם, רק שם לו שהוא 'חי'.

היום ממתין בחוץ למעש החיצון,

חתוך, צלול ומפסל בגוף החמר והאור;

אלת ההשתנות מולכת פה בעצלתים,

ורצוננו כבר לא צר חלום וצל.

חמר הדברים, ששב אל ממלכה מבחנת,

שוקע שוב לתוך עצמו, אל כבד היותו,

שיהיה לנו היום לאבן-גבול ותחום מושב,

לאבן בחן ומשחזת לרוחנו הסוררת –

לנחשתים פרומתיים על מרדות הזכרון,

שעוד לא הובא דיו

בסוד סדרי הקרבנות וחסדו של על.

היום הזה יהיה כמו קודמיו, מלים,
 שכמו כאן, אחת אחרי אחרת,
 תפלנה מעליו למטה, אל החול והלאה,
 אל הדממה שבין
 הדף והפוכו. הוא יקרא מהתחלה,
 בלי התחלה נראית לעין,
 באצבעות עורות, כמין תפלה לאלם,
 בעוד אנחנו כאן, בוראים לו איברים.
 וכמו מכל מקום אחר, נתחיל ללכת בעולם –
 אלים ששבו ונולדו, נגיח ונהיה,
 נבוא שלוחים, מצידים בכלי ראות,
 טעם, צליל, וריח; נבלש, תרים,
 רושמים הכל, תנועה-תנועה, לבחן איך הוא יוצא
 מתוך עצמו אלינו: קרא "הנה" וכבר הנו,
 קרא "יבשה!" וכבר רגליך בין פסים של צל ואור,
 שטים בירקרק רטב, נוגעים בעור הנה,
 שבמיחד לבשנו, לצורך המסע לכאן, מן המלה ליום.
 אמר "זה שם", והמשעול כבר מתפתל
 בין הטרשים על המתלול; אמר "חרות" –
 וכבר מעל חומות המצודה עשן וועקות פצועים;
 ועד הבקר עוד נאמר 'בחויץ בוער החשך',
 ועד הלילה עוד נאמר 'הניפו את השמשו!'

וּבְרַדַּת יוֹם נְבִיט בְּנַחַת אוֹ זֹעָה לְאַחֲרֵינוּ,
נֹאמֵר "הִיסְטוֹרִיָּה", וְנֹאסֶף אֶת הַמְרָאוֹת
אֶל מוֹזִיאוֹן זְכוֹנוֹת שִׁיזְכְּרוּ מִפֶּאֶן וְהִלְאָה.

רַק הַשּׁוֹתְקִים וְהַאֲלָמִים, אֲנִינִי שְׁמִיכוֹת
וּמִתְהַפְּכֵי-מִצַּד-אֶל-צַד בְּתַנוּעָה מְשֻׁלְּמֵת,
לֹא יִזְכְּרוּ וַיִּפְקְדוּ, אֶלָּא בְּהַבְרוֹת אֶקְרָאִי;
מְשׁוֹטְטֵי יוֹם וּמְשׁוֹטְטֵי לַיְלָה, שׁוֹטֵי כְּפָרִים וְעֵיר,
אֲלוּפֵי נְרַגְלָה שֶׁל הַמָּאָה הַשְּׁלִישׁ-עֶשְׂרֵה,
שְׂרָקָנִים מִמְּחִים, מְרִיחֵי-פְרָחִים שְׁאִין מְשֻׁלָּם,
אֲמָנִים שֶׁל בְּהֵיָה שְׁאִין בִּלְתָּה,
רוֹאִים שְׁאִישׁ אֵינוֹ רוֹאֵם, נוֹדֵי חֲלוֹם,
סוֹכְנִים כְּפוֹלִים שֶׁל מְצִיאֹת אַחֲרֵת,
שְׂרָק מְשׁוֹרְרִים מְסֻגְלִים לְפָאָרִם –
אֶךְ שְׁאָר דּוֹבְרִים, שְׁקוּלֵי מְלִים, קוֹרְאִים לָהֶם בְּשֵׁמָם:
טְפִילֵי פָּנִים, חֲסְרֵי פָּנִים וּמְרַבֵּי פָּנִים,
שְׁלוֹ נִתֵּן בִּיַּדְיָהֶם הַיּוֹם, הֵינּוּ עוֹד
שׁוֹכְנִים בְּמַעְרוֹת וּבְנִקְיֵי הַסֶּלַע,
וּמִתּוֹפְפִים עַל יְרֵכֵינוּ בְּנִהְמוֹת קְצוּבוֹת;
בְּלֵי חֲרָבֵן וּבְלֵי בְּנִין, בְּלֵי עֵז לְהֵיּוֹת
מֵה שְׁאֵינְנוּ, בְּלֵי סְפָרִים וּבְלֵי "תּוֹלְדוֹת",
בְּלֵי תִהְלָה וּבְלֵי קִלּוֹן, בְּלֵי שׁוּם מְלָה
בְּרוּרָה, קוֹרְאֵת תֵּגֵר, חוֹתְכֵת.
אָבֵל גַּם זֶה רָשׁוּם בַּחּוֹל, וְלוֹ בִּיד בּוֹטְחֵת,
וְלֹא שְׁתִּיקָה שְׁפֹה, אֶלָּא הִלְהֵג הָעֲנִי מִפֶּשֶׁר

הוא מלמולה התינוקי של אנושות-בכה;
 דקלום חוזר בלי סוף של מנטרה מפחדת,
 שסגלתה שעשועי הלחם ואלחוש הלב,
 של בלתי חקור בשום מפלא מבקר ועד ערב,
 שאין בו כל צניעות, אלא
 מאון לחסד הרצון - 'היה אשר תהיה'.
 ואלו אלה, עתירי האין, הדוברים צלול
 את השביל הלא נפסע, את הכנף הלא מונפת,
 שמרב דבור רהוט שכחנו את הסדם:
 את מלמולי הלילה, את נופי החלומות
 הנזולים ליום, את רעם השתיקה
 שצויה חותך מבעד למסע הזה בזכרון נשכח;
 מבין באנו, ולאן, ולשם מה, ולמה.
 על כן, שולי פנינים שנסתתמה נשימתם
 מחרדתן של מצולות אין גמר,
 חולמי אינסוף שנשתגעו בהוד החזיון,
 קוראי בחול, הוגי לא כלום שמראיתו
 אימה מהגה - שתקו אלי בכל קולכם,
 ואל אשמע את מקהלת ההד:
 'מי יעלה ומת, ומי ירד וחי,
 ומי יקפא בפחד דם, לא חי, לא מת'.

הנה דברנו את היום, הנה שתקו שותקים
 והדוברים דברו. עוד מעט ונקרא מגשת,
 עוד מעט וזמן ישוב לראשיתו;

כָּל הַיּוֹם יוֹשֵׁב הַלַּיְלָה עַל כְּתִפּוֹ,
 וּבְאַזְנוֹיָנוּ מִלְחָשׁ: 'הִקְשֵׁב, גַּם זֶה יַחֲלֶף';
 אָמַר "הַנֶּחֱ" וְאַהֲיָהּ, שְׁקֵט – וְלֹא הָיִיתִי –
 בְּטָרֵם הֵם יִפְּלוּ, שְׂאִין לוֹ סוּף;
 הַטְּלוּיָזִיהַ עוֹד דּוֹלְקֶת, הַשְּׁעוֹן צִלְצֵל, וְהַגּוֹפָה
 צוֹנֶנֶת בְּתַנּוּחָה צוֹפָה, מוֹל פִּיסְטוֹקִים וּבִירָה,
 וְלוֹחַ מִשְׁדָּרִים מִנַּח לָהּ בְּחִיקָה –
 כְּכֹלֹת הַכֹּל שׁוֹקֵטת בְּאִפּוֹק נְדִיב: 'אַחַת הִיא לִי
 הַבְּקָר וְהָעֶרֶב, אַחַת הִיא לִי מֵה שְׁתַּגִּידוּ,
 וּמֵה שְׁסַחֲתִי לְנַפְשִׁי כְּשֶׁאֲמַרָה "שְׁלוֹם". עֲכָשׁוּ
 אֲנִי לְמִקּוּמִי חוֹזֶרֶת, אַתֶּם – לְשִׁלְכֶם;
 אֲבָל דְּבַר לֹא יִהְיֶה אֶת מֵה שְׁלֹא הָיִינוּ
 הַיּוֹם, עֲכָשׁוּ, בְּשַׁעַת הַמַּעֲשָׂה. כִּי עוֹד מַעֲט
 נָשׁוּב לְהִתְחַלָּה אַחֲרַת, לֹא שׁוֹנָה מִזֶּה;
 וּמֵה שְׁלֹא רָאִינוּ וְשָׁמַעְנוּ,
 מֵה שְׁלֹא טַעַמְנוּ וְנִגַּעְנוּ בּוֹ כְּמוֹ נֶס –
 יָשׁוּב בְּעַקְבֵינוּ – לְהֵאמֹר, לְהִיּוֹת,
 לְהִתְחַרֵּת בַּחֹל בְּנִצָּח מִן הַנִּצָּחִים,
 לְהֵאסֶף כְּמוֹ יְבוּל כְּבֵד מֵעַל פָּנֵינוּ,
 צִידָה לְהֵלְאָה, שְׁמוּלָנוּ
 כְּבֵר נִפְתַּח כְּמוֹ חֹדֶר מְרֵאוֹת.

מְנַחָה

* הַיּוֹם הוּא שֶׁמֶשׁ

הַיּוֹם הוּא שֶׁמֶשׁ אַחַת, יָרַח אֶחָד, וְאֶרְוַחָה אַחַת,
 טוֹרְפֶת אֶת עֲצָמָהּ. הַיּוֹם הוּא חַיֵּי אָדָם,
 מוֹתָם שֶׁל אֲנָשִׁים אַחֲרֵיהֶם;
 יְמֵי הַלְדָּת וּפְטִירָה, פְּנֵי הַמַּיִם הַזּוֹרְמִים,
 הַשְּׁבוֹן רִגְעֵי הַנְּצִחַ בַּחֲרוּזֵי הַשְּׁבוֹן.
 הִבֵּט הַחוּצָה וּרְאָה, אֵיךְ מוֹצִיאִים אֶת הַמֵּתִים
 מִן הָעֶכְשָׁו אֶל הָאֶתְמוּל; הִבֵּט בַּגּוֹף, שֶׁפְּלִיּוֹנוֹ לְאֵט
 הוּא רוֹחֶתָהּ שֶׁל נְשִׁיפָה הַחוּצָה,
 שֶׁךְ סֶעֱרָה בְּמֵי אוֹקְיָנוֹס שֶׁל אַרְבַּע אֲמוֹת.
 הִבֵּט בְּפָנֵי הָאֲנָשִׁים בְּרַחוּב: רַק גּוֹפִם
 עוֹבֵר פֶּה בְּאֲמַת, סָמוּךְ לְסִגְלִים וְלִיסְמִין שֶׁבַחְצָר,
 וּבַמְגֵרֶשׁ מִמוּל – רוֹאֵה עֲלֵים פְּרוּצִים, שְׂרוּעֵי טָרֶף
 שֶׁל קִיקִיּוֹן בֵּין בְּרִקְנִים סִגְלֵי תַפְרֹחַת; נִגְף בַּמְרַצְפוֹת,
 בּוֹלֵעַ שֶׁמֶשׁ, מִפִּיץ אֶת רִיחוֹתָיו אֶל הָאוֹיר סְבִיב,
 עוֹבֵר בְּשׁוֹק הַיֵּשׁ שְׂאִין מוֹכְרִים בּוֹ וְקוֹנִים
 כְּמוֹ מַיִם בְּעָרוֹץ עֶפֶר;
 שׁוֹקֵק צְמִיחָה וְרִקְבוּבִית, זְמוּמַת יְבַחוּשִׁים,
 רַחֵשׁ שֶׁל חַיּוֹת בְּעֵשֶׂב, חַיִּים וּמוֹת וְחַיִּים
 שְׂרוּחֵשִׁים בֵּין הַקְּנִים בְּפִגְרָה שֶׁטָרַף אֶתְמוּל,
 גּוֹי דָּגִים כְּסוּפִים וְחֻלְקִים,
 תַּצְפִּית שְׁלֹכִים וְשִׁלְדָּגִים מֵעַל,

עָפָר נִגְרָף, זֶרְעִים וְסוּף יִבֵּשׁ –
 מִנָּח מִיִּנְיָק-יֻנֵּק, נוֹתֵן-לוֹקֵחַ כְּחֶפְצוֹ,
 נִתּוֹן כֻּלּוֹ בַּגְּשָׁמִיּוֹת הַמְּבֹרָכֹת,
 הַנוֹשָׂאֵת אֵינְסוּף "אַתָּה".

אָבֵל רוּחָם שֶׁל הַפְּרִיּוֹת מְרַקְעֵת, הִלְאָה מִכָּל זֶה,
 אֶל שְׁמֵי הָרֵאשׁ וְעֵנָנָיו, וְשָׁם נוֹדְדֵת
 בֵּין מְרֵאוֹת שֶׁכֶּבֶר הָיוּ לְאֵלֶּה שִׁיָּהִיו –

אִם רַק נִבְחַר בָּהֶם לְהִיּוֹת;

מִפֶּה עַד שֵׁם, רוּחָם נוֹשֶׁבֶת, וְרִבּוּא דְּבָרִים וְדִין לָהּ: הַמְטָרִיָּה שֶׁנֶּעְלָמָה,
 קָטֹטֶת שֶׁכֵּנִים עַל דְּמֵי זְפוֹת הַגֵּג, תּוֹסֶפֶת הַשָּׂכָר שֶׁהַבְּטָחָה לְשׂוֹא,
 בַּר-מִצְוָה שֶׁל הַנְּכַד, זְכוּרֹן הַבֶּשֶׁם מִלֵּיל אֶמֶשׁ, 2 קוּטָג', גַּם-קָפָה,
 וְאִם עוֹד יֵשׁ – לְחֻמְנִיּוֹת, 'אֶמְרָתִי לוֹ לְחֹזֵר לְפָנַי חֲצוֹת הַבֵּיתָה',
 מְשׂוֹאָה עִם שְׁנֵי נֶעְלָמִים מְשַׁעוּרֵי הַבֵּית, דִּיוֹקָן טוֹרֵד שֶׁלֹּא זָהָה,
 צִיד קְרִפְדוֹת בְּתוֹךְ שְׁלוּלִית שֶׁנֶּהֱפָכָה לְהִיּוֹת אָגַם בְּאַרְץ לֹא נוֹדְעֵת,
 מְכַשְׁפוֹת שֶׁנֶּאֱסָפוּ בֵּין צִלְלֵי הַחֹדֵר, עַל יַד אֲרֵגוֹ הַמְשַׁחֲקִים;
 חַיִּים וְכִמוּ-חַיִּים מִתְּגוֹדְדִים כָּאֵן בְּרַחוּב, מְשׁוֹטְטִים הַלוֹךְ וְשׁוֹב
 בְּהַמְלָה בְּלִתֵּי נִשְׁמָעֵת, וְהֶרְחוּב אֵינּוּ מְלֵא,
 אֶלֶּא נוֹתֵר גּוּפֵי חוֹצוֹת, בְּהִיר וְחָף בְּרַעַשׁ הַנִּשְׁמָע לְאַזֵּן.

** כבר נקינו

כָּבֵר נִקְיָנו אֶת הַדָּם מֵעַל הַמְּזֻבְחוֹת, לְשִׁקְדָם עוֹד כְּנִינו
 "עוֹרְקֵי תְנוּעָה", "שְׂרוֹת סְדִיר", וּמְזֻבְחוֹת בֵּינֵים –

"מִשְׁפָּחָה", "מְדִינָה", "מְקוֹם עֲבוּדָה" –

וְגַם: "בֵּית-סֵפֶר", "בֵּית אָבוֹת", או "בֵּית מְשֻׁעָעִים";

כָּלֵם מְצַטְחָצְחִים בְּבִהַק שֶׁל אַחֲרָי, וְרַק נוֹתְרוּ הַסְכִּינִים,
 הַמְּרַחְשׁוֹת, הָאֶלְפָסִים, הַמְּזֻלְגוֹת, הַתְּרוּדִים, הַגְּחָלִים

הַלּוֹחֲשׁוֹת עֲדִין: מוֹדוֹת אֲנַחְנו לְפָנֶיךָ עַל קָרְבַּן הַיּוֹם,
 עַל הַלֶּחֶם וְהַדַּעַת, עַל הָעֵמֶל, עַל צֵל קוֹרָה שֶׁרַק הַבֶּקֶר

עוֹד יִכְלָנו לְהִיּוֹת – אֵךְ הַכוֹרֶת פָּסַק אַחֲרָת, וְהֵינּו לְפָנֶיךָ
 מְאֻכְלֵת אֵשׁ אוֹכְלֵת עַד הַצְּהָרִים.

עַל יַד הַפְּיּוּרִים זָקְנָה יוֹשֶׁבֶת וּמִנְגֵּבֶת, שָׁמָּה אֵינוּ יְדוּעַ
 וּמִשְׁכַּרְתָּה בְּשָׂר. וְכִכָּה גַם

אֲנַחְנו מְסֻבֵּיבָה, יוֹשְׁבִים וּמִנְגֵּבִים – חֶלֶף-חֶלֶף, כְּאֵלוֹ
 זֶהוּ סֵתֶם תַּחְבִּיב. כָּבֵר לְשׁוֹנֵי שְׂסוּעָה, אֲנִי יוֹצֵא מִן הַמְּטָבַח

אֶל חֲצֵרוֹ שֶׁל הַמְּקַדָּשׁ; שָׁם בֵּין סְכוֹת הַבְּכוּרִים
 קָדָר מְצִיג כְּדִיו לְקָלֶס, אֶתְלֵט אֶת עֲטוּרָיו, נַחְתוּם מְעִיד

על עֲסָתוֹ, מְשׁוֹרְרִים עַל שִׁירָתָם – קוֹרְאִים מִבְּלִי שֶׁהַתְּבַקְשָׁנוּ
בְּאֲזֵנֵי עוֹבְרִים שָׁבִים. עַל יַד הַקְּעָרוֹת שֶׁנִּזְעַדוּ לְכֶסֶף,

זְקֵנָה יוֹשֶׁבֶת וְטוֹוָה, שְׁמָה אֵינוֹ יָדוּעַ,

וּמִשְׁכַּרְתָּהּ מְלִים.

חֹזֵר אֶל הַמְטָבָה, מִרְפִּין רֵאשִׁי אֶל הַפִּירָה, אֲנִי שֵׁם בְּפִי גִחְלֹת

לְחֹזֵר בִּי אֶל הַיּוֹם: הִנֵּה חוֹלְפִים עֲצִיו, יוֹשְׁבֵיו,

בְּתֵי קֶפֶה וְצִלְחוֹת מְעוֹפְפוֹת שְׁלוֹ, חֵיל פְּרָשִׁים, פִּילִים, גּוֹיִלִים,

שׁוּהָ עֵתָה אֲמַרְנוּ וְהֵייתֶם. אֵיפֹה הֵייתֶם אֶלְמֵלֶא

קָרְבַּן הַיּוֹם, שֶׁהָעֵלָה בְּלֵב חֶפֶץ, אִם גַּם בְּלֵתִי יוֹדֵעַ;

אֵיפֹה הֵיינוּ בְּלֵי כְּלִים לְשֵׁאת מִן הַמֶּלֶא, בְּלֵי מְלִים לֹמֵר

‘נִשְׂאָנוּ וְעִשְׂרָנוּ’, בְּלֵי לְקַחַת וְלִתֵּת, בְּלֵי לִתֵּת כְּבוֹד לְעוֹד –

בְּכָל אֲשֶׁר יִהְיֶה. אֲנִי יוֹרֵק אֶת הַגִּחְלֹת, וְזוֹ נוֹפֶלֶת לְחִיקָה

שֶׁל זְקֵנָה שְׁלִישִׁית, שֶׁמְהַלְכֶת אַחֲרַי כְּצֵל, שְׁמָה אֵינוֹ יָדוּעַ

וּמִשְׁכַּרְתָּהּ פָּנִים.

*** עוטת פנים

עוטת פנים, אלת חלוף,
 מלכת הזמן והתמורה
 שלא נראית לעין היום
 אלא גופות גופות;
 את הטוה רעב בשבע,
 המתפחה כרסי נשים
 ומילדת זמן מזמן,
 את החומקת אימה
 במצבותיו של זכרוננו,
 מכף עד ראש אחת את,
 גם אם בפינו
 שמך אחד אחד;
 אלת חלוף עוטת פנים,
 אליך שוב נפשט צואר:
 בראשונה כחסידה,
 מרחיבה כנף עם סתו
 כשגעגעו שוב קורא לה
 מן הגוף שאין לו סוף;
 אחר כמו פרא אל טרפו,
 שמרפין אזנו לארץ,
 כרוי לדפק הצבאים,
 לשמע את לבם שומע;

וּלְבִסּוּף, כְּכֹלֹת הַיּוֹם,
 כַּחפּוּשִׁית בְּצֵל הָעֵשָׂב,
 שְׁחִלּוּמָה אֵינוֹ מִפְּרִיד
 נְחִיל מְגַבְעוּלָיו;
 בַּת אֱלֻמּוֹת בַּת חִלּוּף,
 אֵת, שְׁעֵתֶיךָ עֵתִיק,
 שְׁמַחֲדֶשֶׁת יוֹם עֶבֶר –
 גַּם אִם תִּרְבִּי לְאֵין מִסְפָּר,
 בְּחִלּוּפֵנוּ, בַּת בְּלֵי דְמוּת,
 נִרְאֶךָ אַחַת בְּחִלּוּפֶךָ,
 וּבְחִלּוּף נִמְצָא מְנוּחַת,
 אֵלֶיךָ שׁוֹב נִפְשׁוֹת צִוָּאר.

**** לא הרחק

לא הרחק מהמלת הָרְחוּב, מְפֹרָוֹת הַמַּעַשׂ הַמִּיָּמֵן וְסֵאוֹן הַמַּחְשְׁבוֹת,
 מַעֲבָר מַגְדֵּלֵי הַנְּחִיל, מַעֲבָר גְּדַת הַמְרַצְפוֹת וְשִׁפְךְ נְהָרוֹת אֶסְפֵּלֵט,
 שְׂרוּעָה לְעֵין הַיּוֹם וּמִשְׁתַּנְּפֵת, עֲרִיתָהּ הַחִיתִית שֶׁל עִיר הָאֲנָשִׁים;
 פְּעוּרָה כְּמוֹ בּוֹר סְפִיגָה, מְקוּוֹה דְּמֵעוֹת וְחֻטָּאִים, הִיא מִבְּחוּץ
 אָבֵל בְּפָנִים, מִתְעַנְּגַת עַל עֲצָמָה בְּמִשְׁחָק גְּאוֹת וְשִׁפְלָה,
 בְּהַפְקָר שֶׁל חוֹל וּמִים, בְּפִלְחָן טְבִילַת הַגּוֹף וּבַעֲבוּדַת הַשֶּׁמֶשׁ,
 וּמְלֻמוּלָה חֶסֶר הַפֶּשֶׁר מִשְׁכִּיחַ מֵאֲתָנוּ
 כָּל קָרְבַּן אָדָם, כָּל יָגַע, כָּל גְּבוּרָה וְכָל תְּפִלָּה שֶׁנִּעְנְתָה בְּמַעֲשֵׂהָ.
 מוֹל גְּבֻעוֹת כְּרֶכֶר שֶׁסִּתְתּוּ בְּרוּחַ וּבְמִים, אֲרָמוֹן שֶׁמִּישָׁהוּ
 בְּנֵה בַחֹל הַלַּח, הַלֵּךְ, וְעִזְבוּ עַל כָּל יוֹשְׁבָיו:
 מְלָכָה וּמְלָךְ, סוּסִים וּפְרָשִׁים, נְסִיךְ, לִיצוֹן, יוֹעֵץ סְתָרִים גְּרוּם,
 גִּנָּן, מוֹרָה שֶׁל דְּרִדְקִים, זוֹנוֹת פְּנִדְק וְחִבּוּרָה שֶׁל אֶפְרַיִם,
 שְׂרִיחַ גְּלִילֵי סוּסִים וְשַׁחַת דְּבִק בְּבַגְדֵיהֶם; מוֹזַג זְעוּם פּוֹרֵס נְקִינִיק
 מַעֲבָר לְדִלְפָקָה, שֶׁמַּעֲלִיו רֹכְנִים בְּגִלּוּפֵינָה שֶׁל צוֹתָא
 שׁוֹלֵית נַחְתוּם, כּוֹבֶסֶת וְגִלְבֵּן נוֹדֵד, מְאֻזִּינִים לְסַפּוּרֵי רִצְעָן סְתוּם עֵין
 (שְׁאֲבָדָה לוֹ, לְדַבְּרִיו, בְּשֵׁרוֹת הַמְּלָךְ, בְּקָרֵב מִן הַקְּרִבוֹת הָהֵם,
 מוֹל הַפּוֹלְשִׁים שֶׁבָּאוּ בְּסַפִּינּוֹת שְׁחוּרוֹת, שֶׁחֲרָטוּמֵן עָקָם).
 חֲכָה עוֹד רָגַע לְחַיִּים אוֹ כְּמָה, עַד שֶׁתָּרִים אֶת מִבְּטָם אֵלֶיךָ
 כְּמוֹ אֵל רוּחַ רְפָאִים שֶׁהִתְלַבְּשָׁה בְּאֵיתָנֵי הַיָּם; עוֹד רָגַע, בַּחוּץ
 כְּבָר מְכִים הַגְּלִים בַּחוּמוֹת, יֵלֵד דּוֹרֵךְ עַל גַּג הַהִיכָל,
 עַל בְּסִתָּן, עַל בְּקִתוֹת, עַל נִמְלָה. עוֹד רָגַע וְכַבְּדֵי הִיסְטוֹרִיָה
 יִקְרְסוּ לַחֹל אֲרָמוֹן וְקִרְתָּהּ, וְרוּחַ עֲלִיזָה תִּשָּׁב, חוֹרֶשֶׁת מְלוֹתֶיהָ
 עַל פְּנֵי כְּרֶכֶר הַחוּף: 'גַּם זֶה יִחְלָף', אָבֵל גַּם הִיא רַק שֶׁפָּחַתוּ

שֶׁל נִצְחָה שְׁמוֹשֵׁל פֹּה בְּיַד רָמָה שְׁאִין לָהּ סוּף אוֹ הַתְּחִלָּה אוֹ רִגְעַ
 שְׁחִלָּף מִמֶּשׁ בְּלִי שׁוֹב; שְׁעוֹן הַחֹל שְׁשָׁב-נָגַר לְתוֹךְ עֲצָמוֹ כְּמוֹךְ
 רַק מִהַפֵּךְ וּמִהַפֵּךְ – זְמַן לְתוֹךְ זְמַן, יֵשׁ לְתוֹךְ יֵשׁ, שְׁקַדָּם עוֹד נִקְרָא
 יָמִים עָבְרוּ אוֹ יָבֹאוּ. וְלָמָּה שְׁנַרְשָׁה, שְׁמִין עֲנֵק בְּלִתִּי נִרְאָה
 יְבִיט כֶּף מְעֻלֵינוּ, אֲצִים בֵּין הַדְּקוֹת הָעֲמוּסוֹת בְּמִטְלוֹת הַיּוֹם;
 אֲנַחְנוּ הַמְּדָה, הַגְּבִה וְהַזְּמַן, וְאֲרוּעֵיוֹ שֶׁל הָעוֹלָם
 שְׁמַחֲוֹרִים שֶׁל הַצָּצָה חוֹלְפִים עֲכָשׁוּ מוֹלְנוּ, גַּם נִשְׁאָרִים כְּמוֹת שְׁהֵם
 בְּחוּף הָאֵינְסוֹפִי. נִכּוֹן, מֵר קוֹ סְבוּר, שְׁבִמְקוֹמוֹ-שְׁאִין-בְּלִתוֹ
 לְשׁוֹם בְּרִיָּה אֵין גְּדֹל, וְאֵלוֹ מֵר מִישׁוֹר – צוֹחֵק בְּכָל רְחִבּוֹ לְטַעוּנֵינוּ שֶׁל קוֹ,
 אֲבֵל כּוֹפֵר בְּגִבְהָה; וְדַבֵּר הַמְּלַמְּדִים הָאֵלֶּה, וּמַחְלֻקְתָם אֲשֶׁר הַפְּרִידָה
 עֲמִים וּמִשְׁפָּחוֹת, הֵלֵא מְשֻׁרְטָטִים הֵם עַל סֵפֶר הַיֵּשֶׁר. אֲנִי מֵרִים קוֹנְכִיָּה
 וְעַל אֲזִנֵּי מְנִיחַ, עוֹד אַחַת עַל הַשְּׁנִיָּה, וְאִי אֶפְשֶׁר לְדַעַת עוֹד
 מֵה מְנִין הַקּוֹנְכִיּוֹת וְהָאֲזִנִּים; מֵה שְׁאֲנִי שׁוֹמֵעַ הוּ – – –

עֲרַבִּית

* היום סובב

היום סובב כְּכֹר וְיֹרֵד, קָרַב אֶל רֵאשִׁיתוֹ,
 אֶל שֵׁפֶת הַתְּהוֹ שְׁמִמְנָה
 עֲלִינוּ בְּעֵמֶל לְהִיּוֹת שׁוֹב, חֲצַבְנוּ לָנוּ
 גּוֹרָה, מְלִים, הִיסְטוֹרִיָה,
 וּבִאֲמוּנָה הִלְכְנוּ אַחֲרָיו בְּכֹל אֲשֶׁר פָּנָה –
 עַל מִדְרָכוֹת, לְמִשְׁרָדִים, בְּתוֹךְ תְּאֵי הַמְעַצָּר,
 בְּמִסְדְּרוֹנוֹת וּבִדְרָכֵי עֶפְרָה, בְּנִתֵיב הַיַּמִּנִּי,
 בְּהַלִּיכוֹן, בְּאֲזָקִים, מֵעַל הָאֲפְרִיזוֹן –
 צָבָא מְנַצְחִים כֹּהֲלֵכְתוֹ, עַל מַגְנָיו וְרַמְחָיו,
 אֵילֵי בְרָזֶל, סוּסִיו, פִּילִיו, וּמְכוֹנוֹת הַמְלָחָמָה,
 קִצִּינֵיו וְחִילָיו, פְּצוּעָיו, שְׁבוּיָיו וּמְלָקוּחוֹ,
 גָּפְיוֹ, תִרְפָּיו, חוּזָיו וְכֹהֲנָיו,
 סוּפְרִים מוֹשְׁכִים בְּעֵט, רוֹכְלִים וְסוּחְרֵי חֶטָּה,
 זוֹנוֹת הַמַּחְנָה, הַגְּלָבִים וּמְקִיזֵי הַדָּם –
 וְלִפְנֵינוּ הוּא, עוֹלָה כְּשֶׁמֶשׁ תִּהְלֶה,
 וְכָל כֵּלּוּ מוֹבִיל, מִצְבִּיעַ, עוֹטָה הֶדֶר וְזֹהַר
 מֵעִיף מִבֵּט בּוֹחֵן שְׁעוֹת וְלֵב וְיִזַּע וְתִקְוָה
 צוֹעֵד עַל כְּפוּרֵי הַבְּקָר וְעַל מְנַחַת הַצֹּהְרִים,
 וְנֹאֲמֵן לְפָקֵד אֶת עֲבָדָיו, לְגֹאֵל בְּמַעַשׂ הָאֲדִיר
 אֶת הָאֲנִי מִן הָאֲנִי וְהָאֲתָה מִן הָאֲתָה;
 אֲבָל הַיּוֹם קָרַב אֶל רֵאשִׁיתוֹ,
 וְאָנוּ, אָנָּה בָּאֲנוּ?

** האני הזה

הָאֲנִי הַזֶּה שְׁשׁוֹתֵק, רַק כְּשֵׁאִינְנוּ שׁוֹתֵת,

שְׁאִינְנוּ פָּנִים וְלֹא פֶלֶג-גּוֹף, שְׁאִינְנוּ

אֶלָּא פֶּצַע, אֶלָּא אֶצְבַּע שְׁהִיִּתָּה וְאִינְנָה

בְּקִצָּה הַגָּדָם הַסִּיאָמִי שְׁבִינְנוּ –

הָאֲנִי הַזֶּה שְׁשׁוֹתֵת רַק אֵת מֶה שֶׁהוּא שׁוֹתֵת,

שְׁאִין לּוֹ פְּרִי וְלֹא עָלָה וּבְכֹל זֹאת הוּא עוֹלָה –

גִּדְע אֲדִירִים עַל שִׁפְת הַפְּעוֹר שְׁנַפְּעֵר

לְיָם וְצוֹקִיו וְטֶרְפוֹ כָּאֵן בֵּינְנוּ, מֵר וְנִכְמֵר

בְּלֹא צֶל, בְּלֹא חִיק, לֹא נָחַם וְלֹא רוּה,

הָאֲנִי אֲשֶׁר מִחוּץ לְגֹן, הַחֲדֵל, הַנְּבֹנָה –

הָאֲנִי הַזֶּה, שְׁאִינְנוּ אֲנִי, שְׁאִינְנוּ אֶתָּה –

מֶה נַעֲשֶׂה בּוֹ? – לֹא נַעֲשֶׂה.

*** מוֹת וְעוֹד מוֹת

מוֹת וְעוֹד מוֹת, חוֹל וְעוֹד חוֹל,
עֲמַדְנוּ בַּכֶּכֶר רְעֵבִים לְהִיּוֹת, וּכְמוֹ צֵל הָרִים

כְּסִינוּ אֶת הָעֵיר בְּתַמוּנוֹת הַשָּׁנָה בְּהַקְיִין.

הִיְתָה אוֹ לֹא הִיְתָה?

זֶר לְגוֹפִי, יְכוֹל וְלֹא יְכוֹל, נְסִיתִי אֶת הָאוֹיֵר:
'כִּמָּה שָׁנִים עוֹד גִּלְךָ בַּחוֹלוֹת הַמֵּתִים הָאֵלֶּה?'

הִתֵּר נִשְׁקָף כְּמוֹ חֲזוֹן אוֹ מְדוּחַ: חוֹלוֹת נוֹסְעִים תַּחְתֵּינוּ
כְּמוֹ זְכוֹן בְּלִי הַתְּחִלָּה, וְכֹל מְקוֹם – הוּא כָּל מְקוֹם.

הָאֵם הִדְרָךְ עוֹלָה אוֹ יוֹרֶדֶת? הָאֵם אֶת שֵׁם, מֵאַחֲרֵי מִבְטִי?
הָאֵם מִבְטִי לְפָנַי? מֵאֵין בָּאֵנוּ?

לְבַד חֲצִינוּ אֶת הַבְּצוֹת הַגְּדוֹלוֹת עַל פְּנֵי הַטְּבוּעִים הַנִּמְסִים לְאֵטָם.
שָׁנִים הִיּוֹנוּ בְּנֵי אֱלֹמוֹת.

בְּעֲלִית הַגַּג, בְּאִמְסֻרְדָם, רָאִינוּ צֵעַר נוֹרָא בַּחֲלוֹן.
כִּמָּה גִלְךָ עוֹד בֵּין מוֹת לְמוֹת, חוֹל וְחוֹל.

עָבַר חֲדָשׁ תֵּן לָנוּ, מוֹת חֲדָשׁ תֵּן לָנוּ.
אֶת חַיֵּי הַיּוֹם תֵּן לָנוּ הַיּוֹם.

עָרֹב

* עת השמש

עת השמש ערף תפן, גִּשְׁתֵּי אַחִים, מִסּוּד הַגֶּפֶן,
 נֶסֶד בְּקֹסֶס נֹז עַל אָבֵן וּתְפִלָּה נִשְׂא בְדַחֲלִילוֹ
 פֶּן אֱלִים בְּאֵף יוֹחִילוּ לְשַׁפְּתֵינוּ שֶׁהִגְחִילוּ;
 אֵת שִׁבְחָם נֹאמֵר בְּלִי הֶרֶף עַל הַשְּׁתֵי בֹזֵה הָעָרֵב
 שִׁינּוֹן זָכְרוּ וַיִּרְבַּ גַּם בְּעַת נִהְיָה לְאִין.
 מִדּ וּמְזֹג פֶּה מִן הַיִּין וְהוֹסֵף עוֹד כֶּפֶל מֵיִם
 לְמִשְׁתֵּה שֶׁל שֶׁבֶת יָחַד בְּטוֹב טַעַם וּבִנְחָת;
 בְּשִׁיחָה נֹאֵה, קוֹלְחַת רֵהֵט אֹמֵר, גִּיב רַב שֶׁפֶר
 שְׁבִלֵי הַמְלָה וְשִׁבְרֵי נִעְרָף לְפִי הַסֶּפֶר
 כִּיֵּאֵה לְשִׁכְמוֹתֵנוּ שֶׁמִּכָּאֵן וְעַד מוֹתֵנוּ
 אִין לָנוּ אֵלֶּא כּוֹסֵנוּ לְמַגֵּר אֵת קוֹל הַשְּׁוֹעַ
 שֶׁנֶּתֵן בְּנוֹ הַטֶּבַע לְהִגֵּן מִתְהוֹ שִׁפֵּעַ
 שְׁמַלִּים לֹא יִבְיַעוּהוּ, שְׁלֹא חֲכָמִים יִרְאוּהוּ,
 וְרַק לְפָרָאִים רְאוּי הוּא: חֲמֹר בְּאוֹשִׁים וְגִפְתֵּי,
 חַת וְחִיל בּוֹ וְעֵצָבֶת, נִפְשֵׁי שְׁחָה וְנִרְדֵּפֶת
 שְׁמִבְבוּאָה נִשְׁרָפֶת תַּעַל בְּנִהְמָה עוֹגֶבֶת
 כְּמִנְחַת הַדִּים וּמַעַר לְרַפְּאֵי בַתוֹת וַיַּעַר
 שְׁתֵּהוּם מִמְּנָה תֵהָר כֶּסֶל רִשַׁע וְרוֹשׁ אֹן.
 עַל כֵּן לְאֵלֶּה עֶרֶף נֶפֶן עַת נְבוּאָה בְּסוּד הַגֶּפֶן;
 הַמְדָּה לָנוּ אֵלֶּה מִשְׁפֵּל וְעַד גְּבֵה
 בֵּין הַטוֹב וּבֵין הָרָע, בְּכִי וּצְחֹק, קִלּוֹס וְחֶרֶף –

לא נחיה לאלה טרה; רסן יין מתח והרה
 עד ידבר כסוס לדהר שבאין תחנה וגער
 בלי מרה ובלי צער חיש ישעט קשוב למתג
 ואתו כבוד וחשק, רתומים שלשתם לנסק.
 כך שאננים נגביה באין מאיץ ואין מוגיע
 עד נגיע ונרגיע במסלות גלויות עינים
 שסביב ארץ ושמים נחזה בן יש ואין;
 נוהגים ביד בוטחת אל חזיון כוכבי הדעת,
 את דרכנו נעש יחד, ובל עצב יכסנו
 שובו נאביס כוסנו לאמץ רגלי סוסינו
 בתירוש להם לתבן עוד לחוג בסוד הגפן –
 עד לילנו ערה יפן, ונפל, נצלל כאבן.

** נִשְׁתְּ אַחִים

נִשְׁתְּ אַחִים, נִשְׁיֵק גְּבִיעַ; כְּבֹר אֹר יוֹם רוֹמִץ, מִבְּלִיחַ.
 שְׁתוּ שְׁכָרוּ עַד בְּלֵי פֶחַד, עַד נָשׁוּב נִדְע לֹא-דַעַת,
 שְׁבֵת יַחַד, שֵׁיחַ יַחַד, בְּלֵי הַמְּכָר וְהַסְּחָר;
 וְלֵלֵב שְׁאִין לוֹ שֶׁחַר יִהְיוּ לָנוּ לְשַׁעַר
 לִילָה פָּרָא וַיִּינְנוּ שְׁבֹטָרֵם הַיּוֹתָנוּ
 כְּבֹר מְלֵאֲנוּ בָּם כּוֹסֵנוּ לְנִסְכֶּם וְלַהֲרִיעַ:
 נִשְׁתְּ אַחִים, נִשְׁיֵק גְּבִיעַ, כְּבֹר אֹר-יוֹם רוֹמִץ, מִבְּלִיחַ;
 וּבְרִדַת יוֹם נִבְיַח לְדַאֲגַת מָחָר וְאֶמֶשׁ
 וְנִקְרָא, 'מָה-לָּנוּ שְׁמֵשׁ, מָה לִּי כְּלַח וּמָה כְּמֵשׁוּ'
 בְּנֵי בְּלֵי גִיל נִשְׁגָּה בְּרִקְחָ וְהַמְּזֹג לָנוּ לְקַח
 שִׁיּוֹרְנוּ רְגַע רְגַע שְׁלֹסְבַל אֵין עֵינַיִם,
 וְלִפְּקֵל אֵין יָדַיִם עֵת יֹאמֵר גְּרוֹנְנוּ יֵין:
 נִשְׁתְּ אַחִים, נִשְׁיֵק גְּבִיעַ, כְּבֹר אֹר-יוֹם רוֹמִץ, מִבְּלִיחַ,
 וְאֹר-לֵיל רוֹמִז, מְדִיחַ בְּקוֹ קֶרֶן שְׁנוּפֶלֶת
 מְדִיחַ עַל פְּנֵי יְלָד, עַל רְאִי וְעַל פְּנֵי שְׁלָד;
 רַק מִיִּתֵּר אֶחָד שֶׁל הֶבֶל לְכַבוֹדֵם נוֹסִיף בְּנִבְּל -
 כִּי בְּנִקְטָר לָנוּ חֶבֶל, כִּי בְּאֶפֶל לָנוּ שְׁקֵט,
 נִצָּח-רְגַע לָנוּ שְׁקֵת לְנִפְשָׁנוּ הַשּׁוֹקֵקֶת:
 נִשְׁתְּ אַחִים, נִשְׁיֵק גְּבִיעַ, כְּבֹר אֹר-יוֹם רוֹמִץ, מִבְּלִיחַ,
 שְׁתוּ שְׁכָרוּ-עוֹד עַד נִצָּאָה פֶּן עִם לֹא וְצָר עִם רַע,
 בְּלֵב קָל וְלֹא שְׁבַע אֶל חֲחַג שְׁאִין לוֹ פֶּשֶׁר,
 לֹא תוֹחֲלֵת וְלֹא חֶסֶר; כּוֹס בְּיַד וְזֹר לְגֹזֵר,
 חֲבוּקִים נִצָּא לְלִילָה לְפִלְיָאָה שְׁאִין שׁוֹם דֵּי לָהּ
 וּבִסְתֵר-אֶפֶל שֵׁי לָהּ אֹמֵר חֵי אֲזוּ לָהּ נִבְּיַע:
 נִשְׁתְּ אַחִים, נִשְׁיֵק גְּבִיעַ, כְּבֹר אֹר-לֵיל רוֹמִז, מְדִיחַ.

קדוש

* שתה לבי

שְׁתֵּה, לְבִי, מִלֵּב הַיּוֹן, כּוֹס הַרֶק מִיֵּשׁ לְאִין
 בּוֹא, לְבִי, אָמַר מִנִּין חֵץ שֶׁלַח בְּךָ לְדוּי;
 מִי בְמִלְאֶכֶת חֵץ וְקִשְׁתֵּי רִדְפָה אֶל פֶּח וְרִשְׁתֵּי
 לְשִׁבוֹתָהּ, אָסוּר כְּעֶבֶד, לְהִלָּךְ אַחַר עֵינַי?
 שְׁתֵּה, לְבִי, מִלֵּב הַיּוֹן, כּוֹס הַרֶק מִיֵּשׁ לְאִין
 וּבְמַחֹל הַנְּחֻשְׁתִּים צֵא בְצַעַד קָל, טוֹפֵף.
 אֵיזָה אֶפֶל-גַּעְגּוּעַ הַדְּבִירָה, יְצוּר פְּרוּעַ,
 שְׁכַעַת שְׁפֵל-רֵאשׁ, כְּנוּעַ אֶת צִלְךָ אֶתָּה רוֹדֵף?
 שְׁתֵּה, לְבִי, הֶפֶךְ לַיּוֹן, כּוֹס הַרֶק מִשְׁתֵּי הָאִין;
 מֶה שְׁכָאן שׁוֹפֵה הָעֵין – בְּגַעְגּוּעַ לְלֹא סוּף
 יְכַסְּנָה כְּמוֹ מַיִם, בְּתוֹךְ לֵב שְׁאִין לוֹ חוּף.

** נאהב בטרום לילה

נאהב בטרום לילה, נחיה, נאהבו –
את כל היום פלו נתן למען רגע,
נתן ולא נחסר, נמות בנשיקה
לאַלף נצחים!

בוא שכרון, כסנו שנינו
בשמחה אחת, שאין בה זכרון;
אלף נשיקות לך, ופרוטה אחת
לכארון הזקן.

בת בלי דמות, גלי פניך,
בחמק הצואר הזה יפה את להכאיבו!
עור חטוף אני, אבר בבשרך,
ראיני – ואינך.

*** היחד שאנחנו

היחד שאנחנו, שזוכרים אנו אותו, גם אם שכחנו –
 זרעים ברוח, תא אל תא, מחזור אחד של דם,
 פה על שד, שרשי אויר, חוט של ערפל נמשך מן הטבור –

היחד שאנחנו, בידיעה הראשונה, בפגישת פתאום ברחוב,
 במבט מעל וחס ירך מתחת, בעור ערם שאין לו סוף
 בתוך ארץ לא נודעת, בתוך הארץ המבטחת, בתוך הנחמה –

היחד שאנחנו, בתחנת האוטובוס, במשרדים מכי ניאון,
 מעל, מתחת אלונקות, בפטפוט רכיל על כוס קפה או תה,
 סביב הגלם במעגל, סביב הקבר הפתוח, סביב שלחן הסעודה –

היחד שאנחנו, בלי מלים, בלי עור, בלי הרף,
 בקצב הנשימה שנהפך אחד מאהבה או פחד,
 מבעד לחלון ממול, מבעד לתצלום מצהיב, מבעד למכתב פרדה –

היחד שאנחנו, שאין בו מתם, שאין לו נחמה,
 שפל פלו רק געגוע, ריח אם וריח אב, יד מושטת
 ומושטת, יד לפה, והם – –

היחד שאנחנו, גלוי ומי יביט בו,
 סביבו חגים אנחנו, כמו פרפרים על שמש,
 על חם ואור של אש קרבן שקטה –

היחד שאנחנו, שפל מקום מלא אותו, שאיבריו אנחנו,
 אל נא נסיר מסוה מעל פניו, כי אם נוכל – נכלה;
 נגע ולא נגע, נראה ולא נראה, נרפן מולו, נדם.

נְעִילָה

* פס סגלגל

פֶּס סַגְלָגַל מְקִיף אֶת הַשָּׁמַיִם, וּמְכַסֶּה עַל הַכְּחַל הַמְּאֵפִיר בְּאֶפֶק הַמְּזוּרָח;
הִלָּה וְרִדָּה חֹזֶרֶת סוֹכְכֶת מְעֻלָּיו, וּמְפָרִידָה בֵּין הָעֶרְבִים, בֵּינוֹ לְבֵין
שָׂאֵר הַכְּחַל מְעַל. קָרוֹב יוֹתֵר, אֲבָל אוֹלֵי מִמָּשׁ בְּעֵצָם הַשָּׁמַיִם,
הָאֶרֶץ מִתְמַלֵּא גּוֹשִׁים שֶׁל נוֹף בְּהֵה; מִתּוֹךְ הָרִים וְגִיאֵי
שֶׁל רֶכֶס הַיָּרֵק, רַק פֹּה וְשָׁם נִגְלִים פְּנֵי גִזַּע חֲלָקִים,
מְעַגְלִים וְלֹא עַד תָּם בִּיַדֵּי אֶמֶן הַיֵּשׁ. מִמָּשׁ עֲכָשׁוּ מִמְעַרְב
מוֹשֵׁף הוּא לְאֵטוֹ, לְמִטָּה אֶל הַחֲלָצִים, כְּדוֹר שֶׁל אֵשׁ, שֶׁכֵּל הַיּוֹם לֵהֵט
מִתַּת מְפּוּחוֹ, וּלְבִסּוֹף, מוֹצֵן, צוֹלֵל מִתַּחַת שְׁפוּלֵי עֲנָן, שֶׁמְבַעוֹד מוֹעֵד
נִשְׁפּוֹ בְּאֵד וְאוֹר. וּבֵין שָׁם לְשָׁם – רוֹכְנֵת נוֹת בְּגוֹ מַחְוִיר, וְטִבּוֹרָה –
כַּפֶּת עֲנָק שֶׁל אוֹר עָמוֹם, כְּחֻלְחָל, הוֹלֵךְ וּמֵאֲפִיל, שֶׁקְדָקְדָה מְעַל לְאֶרֶץ,
מְעַל לְקְדָקְדֵי; אֵלֵי מְמַנָּה, מְמַרוֹמָה, אֶל תּוֹךְ כַּפֶּת רֵאשִׁי,
נוֹפֵל הַמֵּלֵא בְּאֵלְמָה, שֶׁכְּלֵי גְדֵל אֵלֶיהָ, עוֹדֵי נוֹגַע בְּחַיֵּי עֲצִים מִתַּחַת,
בְּהַמְלֵת אָדָם וְרֶכֶב שְׁנוֹתֶרֶת לְרַגְלֵי הַרְחָק. מִחֲשָׁבוֹת נוֹשְׁבוֹת לְמִטָּה
בְּדַמוּתֵי הַזְעִירָה בְּצַד הָאֶרֶץ, אֲבָל הֵן רְחוֹקוֹת מִשְׁמַע וּמִפֶּשֶׁר.
קוֹל עֵמֶק שׁוֹקֵעַ בִּי בְּתוֹךְ כַּפֶּת הַתְּהוֹדָה, וּמִשָּׁב צוֹנָן, גְּבֵהָ, בָּא בִּי וְעוֹבֵר
אוֹיֵר בְּתוֹךְ אוֹיֵר. נֶצַח קַל חוֹלֵף. רֵיחַ רוֹזְמָרִין, וַיֵּד כְּמִדָּתוֹ, יָדֵי,
שְׁלוּחָה לְגַעַת בּוֹ מְקָרוֹב קָרוֹב; בְּבַת אַחַת אֲטִית, בְּשֵׁאֲרֵי הָאוֹר, כָּל הָאֲתָה
זוֹחֵל סְבִיב פְּנִים בְּתוֹךְ פְּנִים, וְלֹא שׁוֹמֵר מְרַחֵק מְמַנֵּי.
כְּבֵר דֵּק הָאוֹר, דוֹעֵף זְרוֹי וְזֵר, אֶבֶק זוֹהַר זְעֵרוֹרִים
תוֹעִים בְּרַחֵף מְסֻבִּיב, וְחֻשְׁכָּה נְקוּיֵת בֵּין גּוֹשִׁי שֵׁי הָאֲדָמָה, רוֹבֶצֶת בֵּין לְבֵין,
וּמְמַלֵּאת אֶת פְּנֵי רִצְפַת הָאֶבֶן, עֵמֶק עֵמֶק מִתַּחַת, בְּנִבְיַעוֹת שֶׁל צֵל. מִשָּׁם לְמִטָּה,

אפְלוּלִית נוֹזֶלֶת בֵּין תְּלוּלִיּוֹת וּבְקִיעִים אֶל תַּחְתִּיּוֹת שֶׁל קְנִיּוֹנִים
שֶׁנִּמְלְאוּ בְּסַחֲף וְעָפָר; נִשְׁעַן בְּשֵׁתֵי יָדַי עַל דְּפְנוֹת הַסֵּלַע, אֲנִי יוֹרֵד אֵלֶיָּה,
לְמִטָּה בְּמוֹרֵד הַרְחֹם, בְּנִקְיָקִים שֶׁנִּחְקְקוּ בְּצֵל; וּמִשָּׁם יוֹתֵר לְמִטָּה,
מִצִּיץ מֵעֵבֶר לְעֵקוֹל הַצּוּק, אֶל הַקְּצֵה הַפְּתֹאוּמִי, אֶל תוֹךְ הַקְּבֵר,
אֶל הַגְּבֵהִים שֶׁנִּפְעְרוּ בָּהּ תַּחַת מְבֹטִי. עֲכָשׁוּ לְאַט אֲנִי מְרִים רֹאשִׁי לְשֹׁאֵר

הַגְּבֵהָ;

פְּתֵם שֶׁל אֲזוּב מְקַדֵּיר מֵעַל, רְשָׁרוּשׁ, צְפוּר צוֹרַחַת, וְכֹל הָאָרֶץ
נוֹפֵל אֶל תוֹךְ עֵינַי.

* נות: אלת השמים במיתוס המצרי – מתוארת כנוגעת בבהונות רגליה ובאצבעות ידיה בארץ,
בעוד גווה המקושט מעל יוצר את כיפת הרקיע.

** המים מגלגלים אותך

המים מגלגלים אותך, מגלגלים אותך;
 המים מגלגלים אותך – עד שאתה חלק חלק חלק –
 ועדין, כשכבר פונה היום ונפתחים פני המראות,
 לאים משאת את גבוליהם ומתמלאים בצל,
 עדין, איני רוצה לזכר אותך מעבר לפניך
 אלא לראותם בלבד; אך כמו בשורה בלתי מפענחת,
 צפור כהה חולפת לפני שמשת המכונית בלילה
 מעל לפס אספלט שחור בין שתי שורות האיקליפטוס,
 יוצאת מצל, לובשת דמות לרגע מול אור הפנסים,
 וכבר היא שוב רק חשך, היתה או לא היתה.
 הדרך מתפתלת הלאה, כמטחוי פנס בתוך החשכה,
 ורק הזכרון הזה מואר כלו באור טורד; מה זה היה,
 ולמה. דברים כאלה, כאמור, קשה לבדק ממש, ואין לנו
 לפי שעה דריסה בממלכה ההיא, שבה אלת ההשתנות
 מולכת לבדה, ושמה גם צפור כזו היא למשהו
 שבתורו גם הוא מלה, שלבשה כאן דמות. כמוה חמר הדברים
 שפמו נגאל מכבד, שכל היום שמש אותנו, אבן גבול ואבן בחן
 לשמרנו מלפל במשך של רצון עצל, מובן כבר מאליו,
 מבלי להיות דינו כאן; אבל עכשו, כשאור היום שבו למדנו
 סדר קרבתות ומלאכת חציבה, מוסר סופסוף מן העולם
 כבסופה של חקירה צולבת, שמים כבר פושטים צואר אלינו,
 ומול האפק האדם נפרמים מראות –
 שוכך בעננים דמנו שהרתית, ולאט כאד צונן, חלום וצל

עולים שוב בגופים. כמעט כבר זמן לתת לזמן לרגע,
 ולמקום – לפשט את מדותיו; ולהתפרק מן הפנים
 שעטינו מול הבהק, המדה והזולת – ולהניח, להניח –
 אם רק נזכר.

אבל שכחנו; הלאה, לא מרפים, מאהבים
 באור הלוציפרי, ומבחינים: אורות על הגבעה ממול,
 כחלים וצהבים, שמטלים כמו כתב חידה בגוף האפל הגדול,
 כבר משרים אי-דעת שטבעה אחר: אזעקה של אמבולנס,
 עולה יורדת מן הרחוב, או שמא מן הטלויזיה,
 מטפסת בסלם של תוף-הראש עד גג הבית, ומשם –
 החוצה, לשמים:

קרן אש פולחת בערפית,

שוככת לאטה,

וכבר מושבת לנדנו של אלהי העיר.

ובכל זאת, גם פה, עצים של יום אינם עצים של לילה;

צללים נושרים מהם על מדרכות וחצרות וגם על פני

הדרך הנמשכת הלאה, אל הבלתי נמנע. ואם זכינו, געגוע

כציר שלוח ובידו אגרת מחוקה, מגיח לסלון מאפלה,

מגיש לנו דומם את כלי האין, וקורא לנו בקול

את נהמת לבנו: 'איה האות המכנה שחש מעל הכביש באפל?

מתי תמריא הדרך אל החשה, ותוליך אותנו שוב, בחזרה,

הביתה?'

נביט, לפני שננגב שוב את הנוף מהשמש, ונראה את המקום הזה

שכל זמניו הוה, שכל פניו הם רשומה של הענות להיות, וגבולותיו

אינם אלא מה שהיו תמיד: פנכה מנחת בעתה, בצד המלונה;
 אחר-כך, כשכוש זנב או שנים, בדרך לרביצת הערב בפנת מבנה
 שנורות של מאה ואט שומרות עליו מפני מטמורפוזה; כשבחויז
 הזאבים הופכים לאנשים ורוח, ומיללים מול הירח
 את תפלת ההשתנות, היורדת לאטה על בתות, שיחים ושלף,
 ומודים לה על חסדה, שלפי שעה דחינו

מעלינו כמין קץ.

אבל, כל הפנים שנעורים עכשו בסלע, כל העינים ששטות
 בתוך העמק הצונן בזהר צהבהב, כל הקולות של יצורי הלילה שדמותם אבדה,
 וכל קהל הערפלים חורי המצת, השבים אל ממלכתם בנצחון רוחף –
 רק ממתנים על גבול האור, עד שיכבה מאחורי שמורות עינינו,
 עד גתרצה לפרק את הערות שכבר כבדה, ולהניח ולשקע,
 עמק עמק, רחוק – גופים גופים, שרועים בפשוטם, צנופים כעברים,
 מכרכלי שמיכות, או עירמים מתחת רשת של כלה, קצתם מחבקים,
 קצתם מתרעדים טרופי חלום, פרוקים לבסוף על מחצלות ומזרנים,
 בעוד אנחנו נודדים אל ממלכה אחרת, ובקלילות של רצד אור במים,
 מבעד מבוכי שפיריות ושחם, מבעד ריח מלונים, צליל פעמון,
 או צחנת גויות, מצמיחים זימים, שער, ידים,
 טופפים על פני מרבד סמיה, עפים, תועים בתוך ערים שלא נודעו,
 מלקים ומענים, מולקים ומענים, נצלים ברגע אחרון מידי המון זועם,
 מתמוטטים בשרותים, נופלים מצוק, פוגשים מלאך,
 רצים בשדה חטה פעור, או מנהיגים צבא נוצץ בשריונו –
 לובשים גופים, פנים וזמן בלי חשבון ועל לבד מאלה שהבאנו
 מן היום הנה צידה לדרך המחר; והמחר עם אתמוליו, כמו בצל נקלה,
 נפרש לכל שבילי שביליו, שיפסעו הלוך ושוב בכל הדר תפאורתם

שָׁכַל כֹּלָה מִמֶּשׁ. וּמַעֲבָר, עוֹד בְּצֵלִים, עוֹלָמוֹת שֶׁכָּבַר הָיוּ פֹה
וְכֹאֲלֶה שְׁעוֹד לֹא, עוֹלָמוֹת שֶׁל נְתִיבֵינוּ, אֹרְגָנִיזְמִים זְעִירִים
שֶׁל פְּוֶרֶת בְּשָׁרְנוּ, כּוֹכְבִים שֶׁל חֲלָקִיקִים שִׁדְיֵעֶתֶם זֹרְחָת,
עוֹלָמוֹת שֶׁל צְלִיל וְנֶצַח, יְקוּמִים שֶׁל מַחֲשָׁבָה, כָּלֶם, בְּנִקְדָּה אַחַת,
נִפְתָּחִים בְּלִי חֶק וְעֵת לְמַפְגֵּשׁ פְּנֵי הַנְּשָׁמָה שֶׁכָּלֶם אֲנִי.

*** ים שרק ראינו

ים, שרק ראינו מרחוק

מבעד סדק שנפער בין הערבים –

נשוב עכשו לראות, ולא מחוץ.

ובין לבין, אנחנו,

כשהחדר נהפך למים, בטרם נרדם מפה ונתעורר לשם,

מטלים כמו עפרים בכטן האוקיינוס; נוגעים בריק,

והלאה מאתנו הגוף נרעד בנפילתו פתאום

כשנעורה הנשמה לעולמה לאט, ובגן בשר עתיק

פוקחת יצוריה להיסטוריה של תנועה-תנועה: פני יוני גוסס,

שמעל צמרמרת-גו עודן גאות באפוקן, נייע מתן פתיני

של זמרת מסבאות, שוקי פרש מחתלות מוקים

שבחבוט בדרבנות מדהיר סוסו במישורים של שלג,

או רעד הקלמוס בכף ידו המצהיבה של מעתיק זקן –

פנים שעד עכשו רכנו

מעל למעקים שבצדי היום,

ורק הציצו שוב ושוב

מתוך קיום שאול, מאור הזוי שבשולי העין,

כאלו עוד בטרם היותם

אבד היום שבו נולדו.

אבל אנחנו, ממחרים מן הבהיר אל הבהיר,

ושוכחים אותם עוד טרם שזכרנו,

כמו את רשומו של הכמעט-מגע על מתן או על גב

שהשאירה כנף בגדו של זר חולף ברחוב.

ובכל זאת עכשו, בטרם נלבשם כבגד,
כשכבר הפאן מטל בשם,
ונודדים בין רשיות, עודנו ערמים,
כמו רוחות של דז'ה-וו מממלכה אחרת
אנחנו מציצים מאור הזוי שבשולי עינם,
או כחפצנו,
מתגלים באזורי הפקר של מבטים לא לנו,
בין ההיה ללא-היה,
שבכל זאת היה מאד, ימינה מן היום הזה,
שבו פנינו שמאלה, עוברים בחרבה.

תקוּן

...תקוּן

עַל חֶטֶא שְׁחָטָאתִי בְּכַתִּיבָה, עַל חֶטֶא שֶׁהִתְחַטַּאתִי בְּמַלְיִם וְהִחַטַּאתִי
 אֶת קְרִיאַת הָאֱהָבָה; עַל שְׁפָרְתִי מֵעֲצָמִי, כְּמוֹ צֵל מְגוּף, פָּנִים מִלֵּב;
 עַל חֶטֶא שֶׁל מֵה–יְגִידוֹ, שֶׁל הַתְּבַטְלוֹת, שֶׁל גְּאוּהָ;
 עַל חֶטֶא שֶׁתָּרַתִי קָסֶם קָלֶס בְּאוֹר הַזְּרִקוֹרִים;
 עַל אֲזוֹן שְׁבֻטָּה מְקֻשָּׁב, עַל אִמְרַ פֶּה שֶׁבּוֹ דְבַרְתִּי, וְלֹא דְבַרְהָ הַנְּשֻׁמָּה;
 עַל שְׁחָטָאתִי לְגוֹפִי בְּשֻׁבֵט וְלֹא–חֶסֶד, עַל שֶׁהִפִּיתִי עַל הַחֶטֶא,
 עַל שְׁקָרָאתִי לְשֻׁלְךָ שְׁלִי,
 עַל שְׁחָטָאתִי לְפָנֶיךָ בַּחֲשֵׁשׁ וּפְחָד שׂוֹא, שֶׁפָּרַנְסְתִי אֵשׁ סִפְק מְגִזְרִיו שֶׁל עֵץ הַמָּלֵא,
 שֶׁעֲצָלְתִי מִלְצֻמָּח, שֶׁהִגַּפְתִּי אֶת דְּלִתִּי, שֶׁלֹּא רָאִיתִי וְשִׁמְעֵתִי וְלֹא בָּאָה בִּי שְׂמֻחָה
 לְמִרְאֵה יִשְׂרָאֵל.

שִׁמְעֵ

*

שִׁמְעֵ לִי בְעוֹדֵי קוֹרָא, אֵלֶיךָ בַּחֲצֵי הַלַּיְלָה;
 כִּי הִלְכָה נַפְשִׁי וְדָלָה, עַד תִּזוֹן רוּחִי וְדִי לָהּ;
 כַּמָּה לְבִי, אַף לֹא יָרָא, אֵלֶכָה בַּחֲצֵי הַלַּיְלָה.
 גַּם בְּלִכְתִּי כָּאֵן בְּצֶל גִּיא, כְּמוֹ תִינּוֹק אֶת עֲבוּרוֹ
 אֲנִי זוֹכֵר גַּם אִם שָׁכַחְתִּי: בְּאֵין-פָּנָיו כּוֹנֵן הַלַּיְלָה
 זְכוֹרֹן אֶחָד-וְאֵין-שֵׁנִי, וְגַעְגּוּעַ לֹא נָחַם
 נוֹפֵל בֵּהֶם עַל כָּל הָעָם אֲשֶׁר נִהְיִיתִי. עַכְשָׁו,
 בְּאַהֲבָה סְתוּרָה שְׁלֹא תִשָּׁג אַף פַּעַם,
 שְׁכַל פְּרִי בְטֵן רַק מֵרַחֵיק אֶת פְּרָקְנָה בְּדוֹר –
 הִבֵּט מֵעֲבָרָן הָאֶפֶל שֶׁל עֵינַי, וּרְאָה מֶה שְׂרוּאָה בֵּי;
 כִּבְר תַנִּים חֲזָרוּ מִטְרָף וְתַנְשֻׁמוֹת עֲלָעוּ בְלָעָן,
 עָרֵי אָדָם נִמּוּגוּ אֶל תוֹף פְּנִסִיָּה, וְצֶל הָרִים פֶּשֶׁט
 אֶת מוֹרְדוּתֵי הַשּׁוֹקֵקִים בְּרִיּוֹת שֶׁל לַיְלָה.
 סְפִינּוֹת שֶׁל עֶרְפֵּל חִדְלוּ מִלְּאֶסֶף
 נוֹסְעֵי חֵלוֹם מִתַּחְנוֹת אוֹיֵר גְּבֵה,
 וְנִעְדָּר, אוֹבֵד פָּנִים, הַכֹּל שׁוֹקֵעַ
 אֶל תַּחְתִּיּוֹת עֲצָמוֹ, וְשֵׁם מִנַּח
 בְּמִנּוּחַת הַלַּיְלָה הַגְּדוֹל, אֶסוּף אֶל רֵאשִׁיתוֹ
 כְּמִין נְחָשׁ, שְׁזָה עֵתָה סִים אֶת כָּל זַנְבוֹ לְבָלַע.
 הַחֲשָׁף מֵעֲמִיק וְאֵין בּוֹ חֵלוֹמוֹת, הַכָּאֵן הוֹלֵךְ לְמִנּוּחָתוֹ,
 פּוֹעֵם בֵּין יֵשׁ לְאֵין, בֵּין פְּנִימָה לְהַחוּצָה,
 וּבְמִרְחָבָיו, מִתַּחַת לְשִׁמּוֹרוֹת כְּבוֹת,

יחוג בשרנו, מהבהב את עולמי בשקט:
 הטל שבנקל יבש מתחת להט שמש, בשר שבנקל יכלה,
 שב עם הלילה לשדות; קצוות תאי העצבים
 שזה עתה נתקו ממטעני השמל גבה,
 לב שהפך שקוף כמו זקית שלא נולדה,
 ואיברים שמתרפים ממעש, חולמים מתוך שקיעת עפול
 כמו עדרים של אנטיילופות שחזרו מן המרעה
 שוב להפך צללים. כך גם אני,
 יודע מבלי דעת, נמשך כזרע בשחלה
 אל עין המנוחה העצומה, אל פי ערבולת שסובבת
 את מה שנפקח ממנה, את אינספור שבילי עצמה –
 בנתיבי כבדת ספירלות של ישנו-היה-יהיה.
 נימה אחת של דם בגוף המתפשט, אני נפעם
 בפעימות כל הנשמה, גדל אליה ונפרש
 לנחילי כל נחיליו של דפק ההיה / היה.
 בשאיפה אחת, כצפן שנפתח,
 שכלי נפשט לגעת פנימה, בכל עם האני,
 ביקומיו על מלא יצוריהם, בגוף אני
 שרבואות תאיו הם צבא שמי פנימה, מערכות מערכות
 של כוכבי התוך, על יושביהן וחייהם כלם,
 שמרצדים את חיותם הרחוקה במרחקים של תמהון,
 בצליל מרכב אחד, שמתמשך בין פעימה לפעימה
 ומתכנס שוב בנשיפת חיים – להתרוקן, להיות רק
 אפשרות להיות, רק שביב יקום-נבלע בתוך עצמו.
 וכמו מולקולה אחת בקצה חמצת אמינו,

או כגביש שמתרקם בלי דעת את מראית גופו,
 כמו יצורי רוחי שנעלמו מעין –

כך גם אני, קצו של תג בלי גדל ובלי משך
 בתוך יקום אחר, נפלא ממני, שאין בי תמונתו
 אלא כהשגת הדמות מתוך קיום שאין בו ממדי חלל:
 רק שפע שעובר, מבעד לי והלאה, מן העולם
 עד העולם, מאפשרות אל פרקנה, ושוב מיש
 אל צמאנו להיות. אבל, הזמן אינו קים כאן,
 ויד לפה, עד שיושבו לנו פנינו הלוטות
 להסיר מהן מסוה מפני מסוה; עד ששולי האין
 יפשלו משפולי כפה של אפל בארגמן קלוש,
 ובלי הודעה מקדמת, יולד יקום מנקדה של אור:
 עין צצה, נפקחת למחצה מעבר לקמרון הארץ,
 לראות מה יש לראות.

מַגֵּלֶת לַיְלָה

אַרְבַּעַה

תָּם

מִסֵּתֶּפְקִים בְּלֹא מִסְפִּיק, שְׁלֵמִים בְּתִשׁוּקֵתֵנוּ הַלְּאָה
 אֶל הָעוֹד שְׁכַל יְדִינוּ לֹא יוּכְלוּ לְהַכִּילוּ,
 עֲלִינוּ עִם סוּסֵי הַשָּׁמֶשׁ אֶל מְרוֹם הַמֶּלֶא
 וּשְׂכוּרֵי אוֹיר פְּרָאֵי הַמְּשַׁכְּנוּ מֵעֵלָה מֵעֵלָה
 בְּלֵי חוּשׁ בְּבַעֲרָה פּוֹשֵׁטֶת בְּשַׁעַר, סוּסִים וּבְגָד;
 מְרַפִּים מְרֻסָּן, פּוֹרְשִׁים כַּפִּים מִשְׁתָּאוֹת,
 שְׂאֵפְנוּ פְּנִימָה מִן הַיְקוֹד
 וְנִשְׁפְּנוּ אֶת הַנֶּפֶשׁ אֶל הָאֵשׁ מִנְּגֵד.
 וְעַת לְמֵאֲכֶלֶת גְּבַה הֵיטָה הַמְּרַכְּבָה,
 בְּלִבַּת אֵשׁ שְׁקֵעָה אֶטְלָנְטִים, סְדוּם הֵיטָה לְאַפֵּר,
 וְאֵשׁ יְרֵדָה, מְלִים מְלִים, וְנִהַפְּכָה לְסִפְר;
 אֲבָל אֲנַחְנוּ רִק שְׁמַעְנוּ אֶת קְרִיאַת הָאֱהָבָה,
 וְטָרָם נִשְׁבַּר נּוֹפְלִים, נִגְלָה לָנוּ הַסּוֹד:
 בְּדוֹנֵג וְנוֹצוֹת כְּסוּ כְּפִינוּ הַפְּרוּשׁוֹת.

יודעים שנבחרנו לדעת, רשמנו את דבר האותות:
 קו לקו בשמי הספר, הפתוח כאן לנצח,
 מעלינו כבר הונף שוט-שביט המתלקת,
 כפי שהנביאים נבאוהו, ואמתנו במדידות.
 יודעים שנבחרנו לדעת, הגפנו בריח ודלתים
 ובחרט אנוש חרתנו את דברי הימים שנותרו:
 'אש מריח, אש על ים ואש מארץ יבערו;
 יונה וזית יבערו, עד יקלו השמים'.
 מלהט חרב מתהפכת בדעת נבקש מסתור
 וכנוסטרדמוס בשעתו, נצפה מכאן לאלף דור;
 עד רגע אחרון נדוק בנצח הנשמה,
 בשלחנם של צדיקים, בספורו של אר,
 ומאחורי דלתים נכתב ונבאר
 איך ירקח אפרנו לשקוי חכמה.

* אר: על-פי אפלטון (המדינה, י', 620-614) – גיבור שנפל במלחמה,
 אך מקץ שנים-עשר יום קם לתחייה וסיפר את שראה בעולם הבא.

רְשֵׁעַ

רוֹכְבִים בֵּין אֶרֶץ וְשָׁמַיִם, הַשְּׁלֹכְנוּ אַבּוּקוֹת בַּיַּעֲרִים
 נוֹתְנִים פְּרָעוֹת רְאִשֵׁינוּ בְּשִׁלְכַת הַרְגָּבִים הַבוֹעֲרִים:

הַבּוֹז לְשֹׂאֲנָן, לְעִשְׂתוֹנוֹת בֵּיתוֹ וּלְכַתְּלֵי חֻקָּיו!

כָּל שְׁנֵינוּ בְּפִינוּ מִבְּטָן אִמָּנוּ,

חָלַב וְדָם עַל לְשׁוֹנֵנוּ, גִּרְדָּפָנוּ, נִכְלָאֵנוּ, עֲנִינוּ,

עַד אֵשׁ נִפְלָה וְתַלְהֵט, וְדִין אֶת הַהָרִים נִקֵּב.

וְכִשְׁבָּאֵשׁ כָּלוּ "עוֹלָם", "תְּרַבּוֹת", "הַיִּסְטוֹרִיָּה" –

הַגְּחִנוּ בְּנֵי חוֹרִין בְּתוֹךְ הַהֶפְכָּה

לְנִתְשׁ–לְנִתֵּץ אֶת הַנוֹתָר מִסֶּכֶר הַבְּרָכָה,

וְשִׁיר בּוֹעֵר נִשְׁפָּנוּ עַל אוֹד עֵשֶׂן בְּטְרוּיָה,

בְּאַלְכֶסַּנְדְּרִיָּה, יְרוּשָׁלַיִם, רוֹמָא;

אַחַר, בְּשֵׁךְ הַלְהָבָה,

בְּרִדַת לֵילָה וְצִנָּה עַל עוֹלָמָנוּ הַמְטָהָר

שָׁבְנוּ כְּאֵלִים אֶל מְעַרַת הַשֶּׁבֶט, לְמַרְגְּלוֹת הָהָר,

וּבִידְנוּ, בְּקִנְיַת חִלּוּל, לְשׁוֹן מֵאֵשׁ הָאֲהָבָה.

שְׂאִינוּ יוֹדַעַ לְשֵׂאל

אֵשׁ נִפְלָה מִן הַשָּׁמַיִם, וּבָעֵר הַיָּם
 הָאָרֶץ נִבְקָעָה, וּנְחָלִים שֶׁל אֲרָגְמָן לוֹהֵט
 זָרְמוּ הָעֵרִיה מִן הָהָר שׁוֹצְפִים בְּהַדָּרִם.
 הֶרְחֹבוֹת וְהַכֶּפֶר מָלְאוּ הַמּוֹן וְהַמְלָה,
 וּכְבֵר בַּבַּיִת אֵשׁ רָצְדָה, קִפְצָה מֵעֵץ לְעֵץ,
 וְהִתְיַשְׁבְּתִי פֹה לְרֵאוֹת, עַל הַסְּפָסֵל, מוֹלֵה.
 הָאֶצְטִגְנִין פִּלֵס דְרָכּוֹ בֵּין שְׂרַעְפֵּי אֵל הַמְצַפָּה,
 הַבְּסִטִּילִיָּה בְעֵרָה, וְעַל הַגְרָדוֹם
 נוֹתֵר רֵאשׁוֹ שֶׁל הַתְּלִין, כְּמוֹ בַּבַּת פִּיתוֹם:
 כָּל הַתְּשׁוּבוֹת כָּלוּ עֲכָשׁוּ, וְאִין לָפֹה מֵרַפָּא;
 אִינְסוֹף שְׂאֵלוֹתַי יִדְמוּ – בְּמַעֲנָה אֶחָד.
 הָאֶצְטִגְנִין נָפַל מֵעַל, בּוֹעֵר בְּשְׂרַעְפֵּי,
 בְּרִנֵּשׁ אֶחָד צִמַח מִקּוֹר, אֲךָ לֹא פָרַשׁ כִּנְיָ;
 כָּלָה הַכֵּל, אֲךָ אֶת עֵינַי קוֹ אֹר אַחֵר לְכַד.

השירה

*

אוֹר הָעִיר קוֹרֵס מִתַּחַת הַמֶּלֶךְ טוֹרְדֵת, וְקָהַל הַמַּבְטִים, רָעַב וְטוֹרְפָנִי,
 נִכּוֹן כְּבָר לְמַרְדָּף. וּבִהֲנַתֵּן הָאוֹת – אָבָק, צְלִיפָה שֶׁל שׁוֹט,
 וְקוֹל עֲנוֹת פְּרוּעַ, גּוֹעָה, בּוֹכָה, מְרִיעַ
 מִתּוֹךְ אֲלֵפֵי גְרוֹנוֹת בְּלִי פֶה; עוֹד יָד נִכְרַכַת עַל יְצוּל,
 עֵינַיִם שֶׁכָּבוּ דוֹלְקוֹת שׁוֹב, וּנְחִיל פָּנִים שֶׁלֹּא הָיוּ
 נִמְשָׁךְ דְרוֹס, לוֹחֵשׁ, מְרִתִּית, עוֹלָה כְּאֵד כּוֹוֵי מִתַּחַת
 גְּלַגְלֵי הַשִּׁירָה. אָבֵל אֲנַחְנוּ, אוֹחֲזִים בְּלִי הֶגֶה בְּטַבּוֹר שׁוֹתֵת,
 לְחֲשָׁנוּ כְּמִנְהַג אֶת לַחֵשׁ הַחֲלוּף, וְדַהֲיָנוּ לְאִטְנוּ בְּמוֹרֵד הַפְּעוֹר;
 כְּבָר לֹא הָיוּ לָנוּ עֵינַיִם לְהִבִּיט אַחֲרָה,
 כְּשֶׁמֵּאֲחֹר הָיוּ עֲדִין יָדַיִם מוֹשְׁטוֹת, עֵינַיִם שֶׁסָּמְאוּ מִדְּמַע,
 וּמֵעֶבֶר לְשִׁמְשֵׁת אוֹר בְּתֵי הָעִיר הָאֲחֵרוֹנִים הִזְעִירוּ.
 תְּמוֹנוֹת מִמְּאֲנוֹת שֶׁל נוֹף טְרוּשׁ וְאֶפֶק, שְׁמֵי אֲרָגְמָן וּמְבוֹכִים שֶׁל זְמַן
 דְּחֻקוֹנוּ הִלָּאָה הִלָּאָה בְּדַמְדוּמֵי הִיקִיצוֹת; צִפְרִים, טְסוֹת מַעַל,
 שֶׁקְעוּ בְּנִקְבֵי הַשָּׁמַיִם,
 וְקוֹלוֹת מֵיָם רַבִּים מְלֹאוּ אֶת הַיְשִׁימוֹן.
 אֶחָד אֶחָד, כְּמוֹ קִבּוּיֹת מִשְׁחָק בְּיַד נְעֻלְמָה,
 נִפְלְנוּ אֶל תּוֹכְנוּ, אֶל קַרְקָעִית בְּלִתֵּי נְרֵאִית;
 חֵם וְקָר הִרְעִידוּ אֶת גּוֹיָנוּ, דָּמְנוּ אֶזֶל וַיִּבֶשׁ, גְּרוֹנוֹנוּ נִחַר,
 וּנְלַחְמִים עַל הָאוֹר, טְבַעְנוּ, כְּמוֹ רִמְץ בְּעֵשׂוֹן, בְּגַל הָאֲבָךְ שֶׁכֶּסֶה הַכֵּל.
 הִלְכְנוּ עַל עַמְדָנוּ בְּדֶרֶךְ הַנוֹסְעֵת, כְּשֶׁשְׁבָרוּחַ הָעֵנָה מוֹלְנוּ
 בְּאוֹ הַמְרָאוֹת, וּפְשָׁרֵם הִסְרַבְנִי כְּלוֹא בְּהֵם כְּמוֹ אֶסוֹן:
 עֲגָלוֹת שֶׁנִּעְמְסוּ שֶׁקִּי חֲטָה וְעַדְשִׁים, קַדְלֵי בֶשֶׂר וְחִבּוּנוֹת שֶׁל יַיִן
 נֵאֲדוֹת שֶׁל מֵיָם שֶׁהִדְקוּ סְבִיב בְּרִצּוּעוֹת שֶׁל עוֹר,

כַּדִּים שֶׁל דְּבֵשׁ וְשֶׁמֶן, סֵלִים שֶׁל שׁוֹם, צְנֻצְנוֹת כַּמוֹן וְקֶצֶח,
 סִירִים, דְּוִדִּים, יוֹרוֹת וְתִרְוִדִים, כּוֹסוֹת, גְּבִיעִים,
 גְּלִים גְּלִים שֶׁל צְבוּרֵי צְרוּרוֹת וְתִרְמִילֵי מִסֵּע,
 שֶׁלֵּל שְׂרִיוֹנוֹת וּמְגַנִּים, חֲרָבוֹת מְכַשְׁפוֹת, מְרַגְמוֹת, לְהַבְיּוּרִים,
 חֲצֵי בָּרֶק, וְשֶׁאֵר כְּלִים שֶׁפְּגִיעַתָּם רָעָה –
 נְסִים, דְּגָלִים וְחֲצוּצְרֵת נְחֹשֶׁת, קַפֵּת בְּרוֹזֶל וּבֵה זָהָב, מִסְכָּה וּפְסָל,
 מִצָּפוֹן, מִפּוֹת, יוֹמֵן מִסֵּע – – –
 עַל קְרוֹנוֹת הַמְּאֻסָּה בְּעִמְסוֹ כְּנֶהֱג
 קַפּוֹת שֶׁשֶׁר וְתִמְרוּקִים, כְּלוּבֵי זְמִירִים, חֲלִילִים וְנֶבֶל,
 קוֹפְסוֹת צָרִי, עֲשׂוּבֵי מְרַפָּא וְשׂוּפּוֹפּוֹרוֹת מְשֻׁחָה, תְּבוֹת סְפָרִים וְכִלֵּי סוּפֵר,
 חֲשֻׁבוּנֵיָהּ, וּמַחְרָאָה נִידֵת. מֵאָה שְׁוּרִים, שְׁמוֹנִים פְּרָדוֹת,
 עֲזִים – מְאֻתִּים רֵאשׁ, כְּבִשִּׁים – כְּפָלִים, עֲצֵי בָּעַר וְחֻבְלִים,
 מְכָלִים שֶׁל דֶּלֶק – מֵה שֶׁנִּלְקַח וּמֵה שֶׁלֵּא,
 הַכֵּל נִמְנָה וְגַם נִרְשָׁם: דְּבַר אֵינוֹ חֶסֶר, דְּבַר אֵינוֹ נִמְצָא.
 מִמּוֹל, נִגְדָנוּ, הַמִּסֵּע חוֹלָה, וְאַנְחָנוּ מִבֵּיטִים בּוֹ כְּמוֹ אֵל אוֹ רוּחַ,
 כְּמוֹ מְרֵאוֹת מְדַבֵּר שֶׁל מַיִם וְשֶׁל צֵל; וּמִי עוֹבֵר בְּמִי –
 אֲנַחְנוּ בַּמִּסֵּע הַזֶּה, אוֹ מְרֵאוֹתָיו, מִבְּעַד לָנוּ
 חוֹלְפִים בְּשִׁירָה, דוֹהִים בְּאֵד הַיְשִׁימוֹן, שְׁמֵתוֹכוֹ כְּבָר מְגִיחִים
 כְּמוֹ מִדוּחַ אֶל עֵינֵינוּ הַמוֹן שׁוֹקֵק שֶׁל יְצוּרֵי חוֹשִׁים
 פְּרוּמִים מְעֵט, מְהַבְּהִיבִים, רְפָאִים שֶׁל זְכָרוֹן, שֶׁקָּרְמוֹ מְקוּם וְזִמְן.
 כֹּל הַמִּבְט נִמְלָא בְּקוֹל, מִגַּע וְרִיחַ,
 וְנִפְקַח לְתוֹךְ עֲצָמוֹ, עֲלֵעוֹל שֶׁל בְּבוֹאוֹת,
 שֶׁכֵּל אַחַת מֵהֵן הִיא פֶּתַח, שֶׁכֵּלָן בְּבַת אַחַת
 נִפְעָרוֹת כְּמוֹ שֵׁם – הִנֵּה! הִנֵּה! הִנֵּה! –

ריח אם נטרף בבכי, מתמלא בלא, ומתמוטט בזעקות של שבר,
 נשא לתוף מגרש שנערמו בו גרוטאות בין חמציצים, חלמיות,
 וברקנים שבורי-גבעול שנערפו בחרבות של עץ;
 מגע שפתים על המצח, קן של צוצלות על אדן החלון,
 גופות אטלזי על אנקולים, חרג אור שמרחה
 מעל לראש על כר, או צליל צלצל ומצללתים
 שמתחיל מן הגבעות המוריקות אחרי הגשם,
 נוסק למטה, אל בין האינקליפטוסים, וחיש מגיע וצולל
 אל בית-הקביות, ארגז החול והגרניום, בגן הילדים.
 קצת הלאה, מסדרון קצר, ומשמאלו שלחן האכל, כסאות מעץ,
 ולוחים של ארן שמכסים את הקירות; ממול תלוי שטיח הודי,
 ומימינו הדלת לסלון, והסלון עצמו: תמונת מדונה,
 מלאך של ליאונרדו, שלחן זכוכית לבן, ספה שחורה
 ומעליה בחלון, מאחורי כבלי חשמל ושאון מכוניות –
 שתי מרפסות בלויית תריסים, חצי גג רעפים אדם,
 מבוא בין שני בתים, ובסופו 'גדר חיה'
 שמעליה ענפים וירק צפצפה; ממערב יש עוד חלון,
 שבמסגרתו קבוע החלון ממול, ועל הקיר המזרחי
 תלויה מראה גדולה שבה נשקף החדר,
 אך אין בה צלם דמות; מביט אל המראה ובא,
 מהבהב בה ויוצא, איני מבדיל עוד בין לבין,
 ושוב מרים את מבטי אל מול השירה.
 מה שזרח מאחורי מסך הבוואות, ככה עכשו,
 ועלטה כבר מכסה גם את עיני רוחנו; לא שירה, לא חדר,
 הר נופל בתוף אזנינו, והאדמה רועדת.

קול סְעָרָה וְגַעַשׁ-מַיִם מְמַלֵּא אֶת כָּל הַחֹשֶׁךְ,
 וְאַחַר מִתְבַּעֲבֵעַ, וְרוּחַשׁ, מֵרִתִּיחַ
 אֶת כָּל הַמְּסָבִיב שֶׁכָּבָה מֵרְאוֹת. כָּבֵד זַעֲקָה נִשְׁחַטָּת,
 וּמְכַל עֵבֶר, בְּלִי שִׁירָאָה, מִשְׁתּוֹלֵל הַטֶּבַח.
 הַהֲתַחֲלָה הַתְּקַלְקְלָה כְּמוֹ פְּרִי יֵבֶשׁ שֶׁלֹּא פָקַע
 לְהַפְרֵשׁ בְּלַח הַזֵּרְעִים; הַשֵּׁם שֶׁנֶּאֱמַר
 לֹא נִשְׁמַע וְלֹא אָכַל, אֲלֵא נָדָם בְּרַחֵשׁ מִת
 כְּמוֹ כָּל הַיֵּשׁ-פֶּה, כְּמוֹ הַפֶּחַד,
 שֶׁבֶל שֶׁל חַיִּים שֶׁהִדְבְּרוּ כְּמוֹ גְדוֹל מִמְּאִיר,
 הָאָרֶץ שֶׁהִתְעַרְבְּלָה בְּכְמוֹ-שָׁמַיִם,
 חוֹל שֶׁהִתְעַרְבֵל מֵעַל הַמַּחְשָׁבוֹת,
 עֵשֶׂן אַחֲרוֹן עַל אֵשׁ שְׁמֵתָה,
 לֵב שֶׁשָּׁח לְלֹא שָׁמַיִם, לֹא רָאִי, לֹא דְמוֹת.
 דָּם נָגַר מִתּוֹךְ אֲזַנֵּינוּ, אֲבָרֵינוּ לֹא שָׁלְנוּ עוֹד,
 וְכָל הַגּוּף קָשׁוּי כְּמוֹ בַּעֲוִית קַפּוּאָה;
 בֵּין אָרֶץ וְשָׁמַיִם, בְּלִי קוֹל, בְּפֶה פָּעוּר, אֲנַחְנוּ צוֹעֲקִים,
 וּבְלִי לְדַעַת בְּתוֹךְ מָה, הַכֹּל שׁוֹקֵעַ וְלֹא-כְלוּם
 כָּבֵד מְכֻסָּה עַד הַחֲזוֹת, עַד הַצֹּאֵר, וְעַד כַּפַּת הָרֹאשׁ,
 בּוֹלֵעַ אֶת הַגּוּף וְאֶת הַמַּחְשָׁבָה – – –
 אִוֵּר חוֹר מְבַלִּיחַ מִכָּל הָאֲפָקִים בְּלִבָּן צֶהְבֶּהֱב; מֵעַל –
 כַּפַּת זֶהְרָוּרִים נִפְרָשֶׁת, נוֹצֶצַת בְּפִתִּיתִים שֶׁל כֶּסֶף, וּמְמַלֵּאת חֲלָל;
 הָאֵם עֵבְרוּ כָּבֵד יוֹם וְלִילָהּ? שָׁנָה? חַיִּים? יוֹתֵר?
 הֵיכָן הִיָּה מָה שֶׁהִיָּה? הָעִיר, הַשִּׁירָה, הַדֶּרֶךְ?
 אֲנַחְנוּ מִבִּיטִים עֲכָשׁוּ, וְלֹא רוֹאִים אֶלָּא
 בְּזֹהַר לִילָהּ, מְקַצֶּה מִטָּה בְּחֹדֶר אֶפְלוּלִי,

מִסְבֵּךְ שִׁיחִים לַיַּד קִרְחַת יַעַר, עַל יַעֲשֹׁב וְעֵלִים,
אוּ מִתּוֹךְ אֲוִיר מְלֹחָה, מִקּוֹ הַמַּיִם וְהַחוֹף –
שְׁנֵי גּוֹיִם בְּאוֹר הַלַּיְלָה טוֹבְעִים בְּרִיחַ שֶׁל תְּשׁוּקָה.

העיר

*

בַּחֶשֶׁךְ הַיָּבֵשׁ, בַּחֶשֶׁךְ שְׁאִינּוּ מְלִיט, בַּחֶשֶׁךְ הַזּוֹרֵחַ
 מִתּוֹךְ הַמְּחַצְּבִים, מִגְרָגְרֵי הַחוֹל, מִן הָעֵינַיִם
 הַרוֹאוֹת בְּעַל כְּרֶחֶן: בּוֹהֵר לַיְלָה שְׁמִבְּהִיק אֶת אֵין הַיְשִׁימוֹן,
 אֶת הַפְּתִיחָה לְשֵׁם, אֶת מָה שֶׁלֹּא נוֹתֵר אֶלָּא כְּאִישׁוֹנִים שֶׁל חוֹל,
 לִינֵק מָה שֶׁנִּשְׁאָר בְּעוֹר, בְּאַפֶּק, בְּפָנִים,
 שְׁעוֹד אוֹמְרוֹת: יְהִי –

שׁוֹקְעִים בְּצֶהַב דָּךְ בְּלִי גְבוּל, בְּלִי תַחְתִּית
 בְּתִים שֶׁל חֹמֶר, כְּפָר, גַּם הִיא שֶׁל חוֹל, וְקִיר אֶל הַשָּׁמַיִם;
 מֵאֲבָנָיו עוֹד מִתְאַמְּצִים קַמּוּרֵי דְמִיּוֹת אוֹבְדוֹת
 לְצֵאת מִצֵּל תְּבִלִּיט, מִיֵּשׁ
 שֶׁשְׁעוּרוֹ מוּל אוֹר פּוֹחַת כָּל יוֹם.
 הָאֵלֶּהִים גַּם הוּא, דֵּק וְחוֹלֶף, מוֹתִיר מֵאֲחוּרָיו
 אֲבָק עֲלֵעוֹל שֶׁהִתְגַּלְגַּל פֹּה בְּכָפֶר, וּמֵת בְּבֵת אַחַת.
 הַכְּהֻנִּים, שְׁמַעְטָפֶת הַבֶּשֶׂר תְּלוּיָה בָּהֶם בְּכַח שֶׁל הַכְּרֶחַח,
 אֵינָם אֶלָּא רְצוֹן פְּרָאִי, דְּבוּק אוֹ רוּחַ שֶׁנִּלְפֶּת בְּמִפּוֹחַ הַצְּלָעוֹת,
 וְעִגְלִים שֶׁל חוֹל תְּלוּיִים בְּאֲזֻנֵיהֶם; אֵין אֵל עוֹד, רַק כְּשׁוֹף
 שֶׁבִּכְחוֹ זוֹכְרִים אֶת הַשְּׁלוּהַ שֶׁהִבְטָחָה כְּכֹלֹת הַכֹּל.
 בְּכוֹכְבֵים הֶרְחוֹקִים רוֹאִים הֵם
 אֶת בְּנֵי דְמוֹתֵם שִׁיאֹשֵׁם עֲתִיק יוֹתֵר, שֶׁנִּבּוֹאוֹת מִפֶּץ גְּדוּלוֹת
 דְּעָכוּ בָּהֶם בְּלִי עֵין. עֲכָשׁוּ הֵם רַק פּוֹנִים אַחֲרֶיהָ
 אֶל עֲצָמָם הַלֹּא-נִשְׁקָף בְּשׁוּם רֵאִי, וּבַחֲלוֹם פּוֹקְדִים
 אֶת פְּנֵי הָאָרֶץ הַזְּקֵנָה, אֶת הַמְּלִים שֶׁכָּל כַּחַן כָּלָה מְרֹב דְּבוּר.
 וּבְאִשׁוֹן שֶׁל לַיְלָה, אוֹ שֶׁל הַיּוֹם שֶׁכָּבַר חֶשֶׁךְ, הֵם נִקְהָלִים פֹּה בְּכָפֶר,

לומר את הלא-כלום, שאים בתועפות קדשה ריקה ריקה.
 כמעט בלי גוף אומרים הם, שרק הגוף עודו זוכר מתוך נוזליו שדללו
 את ירק השרכים תלוי על צרצרים ומים,
 רוחש בעשב עליוקות ונחשים סומים, בגיח גו שמתפתל
 בין צל וגמא. הם מזכירים קו חוף, טרפי ענק מטללים,
 מתחת גזע מכסה אזור ופטריות, כף אבן שברדת אור
 חושף פני פאן מתחת, קרנים של אפשר ולע של ישנו.
 אבל השם איננו שם, ומבעם
 פוער בלי למלא: אומר, האם אתה זוכר, מאות שנים אחרה,
 האם יש קץ, מנוח, מות שנושם
 את החיים החוצה-פנימה? הים נסוג אל אד, האדמה אל אש,
 הרוח – אל מה שלא נוכח. ורק פרוז, רקדן אלם, רואה ומתנועע,
 ומדבר מעל פגום רעוע בלי קול ובלי מראית הגוף:
 אני נוטל מאדמה רק חפן, מתיר, משיר, נותן
 לחול לפל. ראיתי, בבואה, אני נגש אליך,
 ראי, הימת כה חי, כה מבקש להיות; והעולם לובש פניו
 כמו שלד של תקוה, ומעליו מרום קלוש של הלאה –
 אבל השם רוטט מעברים והמראה היא חול.
 הפחד של מפני, הפחד של אחרי, האין-צורה, השקט,
 פולשים מן האחור. ראי, שאהבה בין יצורים כמונו
 היא הפנים בלי פנים, בלי כשוף, בלי פחד. אבל אנחנו לא,
 אנחנו לא רוצים, מעדיפים לחשב שיש מה להפסיד עוד;
 כך בראנו את הים שמת, את הרוח שנושבת בנו
 את האש שפה נפלה בין האני והאתה –
 ומאכלת את הפאן כמו קרבן לאל שטרם

את פניו ראינו; בשרנו שנטרף הוא רוח,
איננו מביטים על העולם עוד, וככה הוא דוהה.
כל שם מחוי, פנים צרובות כמו צל צהוב,
ושקט אחרי עלעול, כמו פתח שנפתח כאן, ירק לנו יותר
מזכר מים. בכפר הפהגים
מסמנים ורידים על זרוע: פה רטב הדם'.
הפתח מתפוצץ כל רגע, השער שנפער בחול יונק
את הנוזל האחרון, התכלת, ארבות המים
של עיני האל. בגו שחור צולח, פוסק את המדבר,
בא מלאך במרוצה, בעור יזוע ודולף של מת שנהפך לנאד,
ובידו אגרת, חתומת מדבר, ומגיש הוא לנו
גויל שפעם עוד נשם כמוהו, עוטה שער על בהמת קרבן
שלה קראנו עגל: 'שלום', כתוב שם, 'כל כך חסרתי
את פניכם, אבל לא התקשרתי; אין לי מה לתת.
אני שומע ועניי נופל אל העולם, ולא נוצר עוד יש מיש.
האם נפל כוכב או כד? ומה נשבר, השם או בעליו?
אני שקט. אתם? אתם שקטים כמו שמש,
ורק בוהים בגורלכם באמצע חול וצפייה, באמצע בלי שוליים.
עוד מעט יפל הכל, אבל ה"כל" הוא רק שמועה. הביטו על הקיר:
תבליטי ערית גוים ששחקה הרוח, קטעי רגלים, חמוקים חטוטים,
צורות אנוש שנהפכו מדבר; יבשה העין הבוראת,
ואין בה אלא שקט. מה שנשר מן הפסגות, הצליל,
גדם מול קהלו שמת ושוב נולד, אבל פוסע
עם הלילה והיום האלה, שהיו שחור-לבן, ודהו מזקן
צהב צהב צהב'. צבעי ורידים, כתמי מקום,

הוֹלְכִים מֵאַחֲרֵינוּ, מִן הַפֶּתַח שְׁמַמְנוּ
 נוֹפְלִים מֵרְאוֹת כְּמוֹ מִפֶּל. אֲנַחְנוּ פֹה, נוֹשְׁמִים, חַיִּים,
 בְּפֹה שְׂאוֹל, שְׂאִין לוֹ מָה, אֵלָא
 אַתָּה, אַתָּה, אֲנִי-שְׁלֶךְ, שְׁכַבְר שְׁכַחַת אִיךְ לְלֶדֶת,
 לִפְל, לִישָׁן כְּמוֹ עֵץ -
 אֲנַחְנוּ קוֹל-דְּמָמָה וּפְחָד, מְדַבֵּר קְבָרִים שְׁלֵא סַמְנוּ.
 הַזְכָּרוֹן הַזֶּה, הַיְחָד, וְהַיְאוֹשׁ שְׁמִשְׁתַּרְג עַל קִיר וְעַל כְּפָר,
 רַק מְחַפֵּה לְהַתְאַכְלֵס בְּשִׁירָה שֶׁל עֵקְבוֹת,
 כְּמוֹ מַחֹל שְׁכַבְר נִפְצָח בֵּין הַשָּׁן לְטָרְחָ: הִי-הִי - הִי-הִי -
 כְּבָר תִּפְוֹחֵי הָאֲדָמָה וְתִלְוִלִיּוֹת הַחֲפִרְפֶּרֶת מוֹשְׁכִים לְמִטָּה אֶל,
 וְשֵׁם הַמִּשְׁפָּחָה שְׁלֵנוּ מִתְפּוֹץ לְכַדֵּי תְנוּעָה אַחַת (הִי-הִי);
 הוֹשֵׁעַ נָא בְּמֵרוֹמִים, וְאֵל תִּקְרָס אֶל תוֹךְ בְּשֶׁרֶךְ
 כְּמוֹ חוֹל נוֹפֵל בְּחוּל. כְּלָה הַכֹּל, אֲבָל
 קוֹ אֲרָגְמָן אֶחָד שָׂרֵד עַל פְּנֵי הַחוּל, הַצְּמִיחַ מֵת יֶרֶק,
 הַנְּבִיט וְהַעֲלָה גְבְעוֹל,
 וְהַתְעֵצָה בְּתוֹךְ עֲלוּה רֹעֵדֶת, בְּתוֹךְ צִלְלִים וּמֵי אוֹיֵר,
 לְהַכְנִס לְרַגַע
 אֶל שְׁקֵט פְּעִימוֹת, אֶל דִּפְק פְּרִי פְקוּעַ,
 אֶל הַמַּיִם שְׁחַלְבָנוּ מִן הַחוּל לְדִלֵי בְרֶפֶת הַרִיקָה,
 אֶל הַבְּקָר בְּכֶפֶר, שְׁבוּ קוֹרְאִים הַכְּהֻנִּים
 בְּקוֹל עוֹעִים מְחוּק, פּוֹרַח וְזֹרוּעַ
 בְּבִשְׂרָנוּ כְּמוֹ שְׁחִין עֲתִיק: 'מִי מֵת? מִי מֵת? מִי מֵת?'
 הַזְכָּרוֹן נִפְעַר מֵרֶפֶן וְבוּ מְטֵרוֹפּוֹלִין דוֹעֵכֶת,
 שְׁחִשְׁמְלָה רָפָה, מְבַלִּיחַ בְּלֵי לְכַבוֹת, וְעַבְדִּים מְכִים בָּהּ גּוֹנֵג
 מוֹל קִיר חֲקוּק שְׁדִמְיֹתָיו צוֹנְחוֹת

אֵל הַכֹּפֶר שֶׁתִּרְוֹקְנָה מִתּוֹלְדוֹתֶיהָ;
מִדֵּי קוֹ-שֶׁחַר, קוֹל מְקוֹנְנוֹת נִשְׁמָע בָּהּ
וּמְכָרִיז עַל יוֹם.

הַזֶּר

*

הוא מתעורר על חול לוחט בין קיר לבין כפר,
 מולו השירה עוצרת, כמו מול זכרון נשכח:

האם הוא רק סימן על דרך, האם הוא שלט או יומן,
 האם הניחו פה אותו, על צמת משלש,

לרגע או לעד? הגופה שהתקשתה, לא מתה;
 הנה, הוא לא לבד. בני בלי צל ובבואה

נושאים אותו להשרף
 בערמת עצי בער, גללים ונסך שמן, מתחת גל פרחים.

האם זה איש או דג?
 האם יחיה או יעבר עם הנושאים אותו לקבר

בשער הסובב על פני תהום סובבת,
 על פני הציר הלא נראה שבין הפעור והמבוע? –

ידיו, רגליו וצוארו קבועים בתנוחתם,
 בצעד האחד, הנה, שבו פסע מעבר למבט,

ונעלם בתוך צלו. זימיו קפאו בנשימה האחרונה,
 צלו, צהב, נותר מאחוריו,

מטל כמו גלימת נזיר שהתרוקנה מתכּוּן,
מדדך לְכָל עוֹבֵר וְשָׁב עַל פְּנֵי מַהְמוֹרוֹת הַדֶּרֶךְ

הַעוֹבְרֵת בֵּין בְּקִתּוֹת וְדוֹכְנֵי רוֹכְלִים; הַצֵּל, הַדְּמוּת, הַלְבוּשׁ
נִקְבְּעוּ בְּבוֹאָהּ, שְׁכֵמוֹ צָלַם אֵשׁ כּוּוֹי
הוֹתִיר כָּאֵן בְּעֵינֵי אוֹהֵב, נִבְטַת מְעוֹלָם—מֵרָאָה בְּקִיר הַבַּיִת
וּבְרָצֵד יְצוּרֵי שְׁלוּלִית בֵּין גֶּשֶׁם לְבֵין אוֹר.

עֲכָשׁוּ, בְּדָמוֹת בְּלֵי גוֹף, הוּא מֵתְעוֹרֵר בֵּין יְדֵיהֶם
שֶׁל קִבְרָנֵי הַנְּצִחַת, נִשָּׂא כְּמוֹ שֶׁלֵּל. הַהֲלוּיָהּ פּוֹסַעַת

בְּתוֹךְ הַשְּׁקֵט הָאֲטִי כְּמוֹ בְּנוּל סְמִיךְ, נִקְרָשׁ;
הַמְקוֹנְנוֹת אֵינֶן נִרְאוֹת, אֲבָל קוֹלֵן עוֹלָה בְּנֵהִי: אֶהוּי! אֶהוּי! אֶהוּי!

קָהַל מְזֻמָּנִים שְׁקוּעִים וְלֹא גְזוֹרִים עַד—תָּם מֵתוֹךְ הַחֲשָׁף,
נִשְׂרָכִים אַחֲרֵיהֶם כְּמוֹ שֶׁבֶל צֵל אֶרֶץ אוֹ קֶצֶף

שְׁמֵלוֹהָ תְּנוּעַת סֶרְטֵן עַל חוּף. נְעוֹר, מִנִּיחַ אֶת רִגְלָיו
עַל הַקֶּרְקַע שְׁלֵא שֶׁעַר, שְׁגָם הַפַּעַם לֹא זָכַר, הוּא מְנַסֶּה תְּנוּעָה

כְּמוֹ עֵגֶל שֶׁנִּצָּב לְרֵאשׁוֹנָה עַל אֶרֶבַע לְהִתְלַקֵּק בְּלִשׁוֹן אִמּוֹ.
נוֹשְׂאֵי הַגּוֹף כְּבָר נִרְתָּעִים מִמֶּנּוּ, אֵף שִׁשׁוּם נִיעַ לֹא נִרְאָה

לְעֵין הַנְּחֻפְזוֹת, אֲלֹא זוֹחֵל בְּתוֹךְ הָאֵיבָרִים כְּמוֹ צְמִיחַת עֵנָף.
הוּא נִעְזָב עַל חוּל, בְּתוֹךְ כְּפָר מוּל קִיר,

וּבְחֶלֶף עֵדֶן הוּא לְבִסּוּף נִצָּב; צֵלוֹ גָדַל עַל פְּנֵי הַכֶּתֶל,
נִפְתַּח עַל הַכֶּפֶר, מוֹשֵׁךְ מֵעַל אֱלֹוֹ אֶת אֵיבְרֵי הַהֶעָדָר,

שׁוֹלַח אֶת יָדָיו אֶל כָּל הַמֵּאֲחֹזֵר. עֲכָשׁוּ כְּשֶׁהוּא נִזְכָּר,
הוּא מֵהֶסֶס לְגַעַת בְּמָה שֶׁהֵבִיאוּ לְכֹאֵן, בַּגָּדֵל שֶׁנִּפְלַ מִמֶּנּוּ

כְּמוֹ מַחֲשָׁבָה אַחַת. לְאֵט הוּא מִשְׁתַּחֲרָר
מֵעֻוִית הַמּוֹת; לְאֵט הוּא מְסַתְּפֵל אֶל בְּבוֹאָה וְצֵל
שֶׁמֵּאֲחֹזֵר הַשְּׂאִיר: אִשָּׁה וּשְׁתֵי בָנוֹת, יֵלֵד בֶּן חָמֵשׁ,
וְאִם זִקְנָה שְׁעוֹד עוֹמֶדֶת, כְּמוֹ הֵד שֶׁשָּׁב לְקוֹל

עַל גְּדַת נְהָר שְׁבוּ נִזְרָה הָאֶפֶר
שְׁבוּ טַבַּע נְרָקִיס.

הַמְגִלָּה

*

הַכֹּהֲנִים רוֹשְׁמִים מְלוֹתֵיהֶם בְּחֹל, נוֹקְשִׁים בְּאֲצָבָעוֹת
עַל סוּד הַיְשִׁימוֹן; הַחֹל הוּא אֵשׁ, עֶפֶר וְרוּחַ,
קְרִיאָה לְמִים, גְּעִגּוּעַ – לְדוּ-חַיִּים שֶׁל כֶּן וְלֹא:
'עֲלֵי בְּאֵר, חֲפְרוּהָ תַמִּים, וּמְלֵא הַדְּלִי, הַמִּים
יִבְשִׁים בָּהּ'. שׁוֹתִים צִמְאִים, אֲנַחְנוּ גּוֹשְׁשִׁים אַחַר הַזְּכָרוֹן,
שׁוֹקְעִים בּוֹ כְּמוֹ בְּרַחַם,
בְּטִין רוּחַשׁ מֵרַקְבוּבִית, בֵּין חֲלוֹנוֹת הַטָּרֶף,
וּמִפְקִירִים גּוֹיְנוֹ לְטִבֵּעַ בְּרִטְבּ. אֲבָל הַפֶּשֶׁר
מִתְרַחֵק מִן הַמְּלִים, וְהַמְּרָאָה כּוֹזֵב: תַּמִּים מֵתוּ וְאֲנַחְנוּ
שׁוֹתִים מִן הַיְשִׁימוֹן.
רְאוּ מָה שֶׁתִּרְאוּ – מִגְּדֵלֵי אֲנֻטָנוֹת, צִלְחוֹת לְוִין,
שְׁדָרִים מִתְעַרְבְּלִים עֲכָשׁוּ, מְקַרְנִים מִתּוֹךְ עֵינֵינוּ
וּמִצְגִים עַל הַמְּרָאוֹת: מִצְאוּ אוֹתָנוּ כָּאֵן כְּמוֹ אֲרִכִּיאולוֹגִיָּה,
הַיְיָנוּ פֹה, חַיֵּינוּ, וְדַבְּרֵי יְמֵינוּ
פְּרוּעִים וְלֹא גְמוּרִים. הִנֵּה נְשִׁימְתָנוּ שְׁחָרְכָה בְּקִיר, הִנֵּה אֲבָנֵי
הַחֶשֶׁן שֶׁהִפְכוּ לְחֹל; הִנֵּה הַשֵּׁם, שֵׁם מְשֻׁפָּחָה, הִנֵּה מָתִי וְאִיךָ –
חֲלוּל וְרִיק, וְכֹל הַכֹּל נִשְׁמַע בּוֹ כְּמוֹ מוֹבָן.
אֲנִי הַיְיִתִי הַפְּרוּז, שְׁפָחַק וְכִמְנָהֵג שֶׁתֵּק כְּמוֹ חֶף
וְרַק חוֹלֵל עַל פִּי הַפְּעוּר, אוֹמֵר אוֹתוֹ בְּלֵי מְלִים,
חוֹמַק מִבְּעַד לְקוֹי הַמְּלַח שֶׁהָיוּ הַחוּף.

I הַיֵּינוּ בְּנֵי אָדָם

.... [הַיֵּינוּ בְּנֵי] אָדָם, עֲכָשׁוּ אֵינָנוּ עוֹד.

הַכֹּל אוֹחֶזוּ בָנוּ מִפֶּחֶד לֹא לְהִיּוֹת, וּבְכֹל זֹאת דִּבֶּר אֵינּוּ כְּלָה;

עוֹטֵי מַדְבָּר, בְּלִי קוֹל וּבְלִי יָדַיִם – אֲנַחְנוּ כָּאֵן עֲדִין –

מִחֲשָׁבָה שֶׁהִתְהַפְּכָה כְּמוֹ שְׂרוּוֹל מִן הָרָאִי הַחוּצָה,

וְתִשָּׂאֵר מִטְּלַת כָּאֵן.

II זמן-מה חלף

זמן-מה חלף עד לשפור המות
החלה מפלחת את רחש הלילות.
מעל ארון מתים כחל
אספו דרורים גבבה וקש לזר.

מקוננות, שכבר קצרה רוחן,
פצחו בנהי מקסים:
גם החפשי מפל אינו
חפשי מהיותו.

III הנה

הנה כל הרכוש הלא-נראה הנה
אשר אספנו,

מטל בערמה סביב, כשפידים רועדות
אנחנו אוחזים, גורפים,

שבים-עורמים את האני הלז
שמתפזר אל העולם

לשוב ולהיות עפר ורוח,
כאלו מעולם

לא היו הדברים האלה שלנו,
כאלו לא נצבנו

על פסגת נבו קטן,
מלכי הגבעה, אלהי הקר -

אבל הנה הכל בקצה
וסחף ועפר -

כמימים ימימה,
כאשר יגרנו ובא:

באין עוד הר ינהר הגבה -
משק כנפים בלא-כלום כחל.

IV הגוף ישוב

הגוף ישוב יזכר כבודו כמו מחשבה שנפרמה,

אבל פנינו כבר קלים ורוחפים בידק –

פס של ערפל באויר הלילה, שרק כחו לחוש
מושך אותו הלאה, מעל לפני הארץ השוקעים.

הביטו עוד לרגע בתיוון הזה,

שבצלקם דמות חושינו היה וגם נברא

כשיום-יום גלהו מבטנו באמונה שלמה:

....

....

איכה מעל פכר וקיר

יבש...

והועמה העין...

איכה פנה הודו של רב-המשנים,

שמדי ערב גלימתו

צלה לאט הטילה על פני האדמה –

על פני פנים שלא הכו, ערים שלא נבנו, חיות –

V איך קו לקו

איך קו לקו, מצליל ואור, בצלם דמות עלו הברותינו,
 איך ראשוני נופי חלום הפציעו?
 איך באחת מלאו רצון ודעת, ונפרשו פרשת על האין
 שרכי טבור מזדחלים שפרים אדם, ומלקוחם מקרי כניד מבט?
 – הכל גדל את צורתו בשקט.

יהי האור, יהי הקול המצוה
 יהי אשר יהי – השקט והחשך –
 ויעלו בצלם רצוננו,
 במלותינו אלה,
 ולא באחרות, טמירות...

VI הקְּשִׁיבוּ

הַקְּשִׁיבוּ, נְוֹדֵי חֵלֹם, תוֹעִים עַל בֶּשֶׂר אָמֵם,

וְרַגְלֵיהֶם סְבוּכוֹת חֲבִלֵי טְבוּר;

הַלְלוּהָ!

חֲלָבָה – שְׁבִיל יְקוּמִים, אֹרֶה מִתּוֹךְ כָּל-יֵשׁ מְאִיר! –

הַלְלוּהָ!

בְּבִשְׂרָה בְּרוּאִים יַעֲלוּ, יִצְרִי אֲדָמָה בָּהּ יְרוּצוּ;

יִוְרְדֵי דוּמְיָה יַחֲסוּ בָּהּ, בְּמַעֲיָה מֵתִים יְנוּחוּן;

הַלְלוּהָ!

— — — הַקְּשִׁיבוּ — — —

הַלְלוּהָ!

VII נְהִי עוֹלָה

נְהִי עוֹלָה מִלֵּב הָאָרֶץ,

יְגוֹן הַהִבְרָאוֹת שְׂאִין-לָהּ-סוֹף

מִיָּלִיל בְּכָל חוּזָה;

הַמְזוֹלוֹת נְאֻנְקִים בְּמַסְלוֹתֵם,

חַיּוֹת וְצַפְרִים

מְגֵרְשׁוֹת מִחֲלוּמָן אֶל מַמְלָכָה שֶׁל כְּבוֹד,

בְּנֵי-אִישׁ קָמִים שׁוֹב לְעֵמֶל יוֹמָם;

כְּרוֹז אֵלֶם

שְׁכַסְּהוּ הַחֹל כְּמוֹ הַזְּמַן אֶת הַלֵּב

זוֹעֵק מֵעֵבֶר לְגוֹפּוֹ, מֵעֵבֶר לְשִׁמְיָעָה.

אֲנִי הַיִּיתִי הַכְּרוֹז,

דִּבְרַתִּי מִן הָעוֹר, בְּלִי פֶה,

שֶׁתִּקְנִי כָּל מְלָה עַד שֶׁקְרָמָה בְּשֵׁר:

הַשִּׁירָה חֲלָפָה לָהּ הַלְּאָה, לְאָה וְחוֹלְמָנִית,

וְנִעְלָמָה בְּתוֹךְ תִּימְרַת הָאֲבָךְ;

הַחֹל שָׁקַע בְּתוֹךְ עֲצָמוֹ,

נָגַר מִתּוֹךְ הַנּוֹף, דוּהָהּ

בֵּין הַכְּרוֹת שֶׁצָּצוּ בּוֹ כְּמַטְלִיּוֹת שֶׁל עֵשֶׂב.

מְלִים כְּכַר הַתְּרַקְמוֹ לְנוֹף בְּדוּמִיַּת צְמִיחָה,

הוֹפְכוֹת לְמַח אֲדָמָה, לְכַבֵּד וּסְלָעִים;

וּכְמוֹ זֶרְעִים זֶעִים

בְּהַפְקָעִם בְּאֵד שֶׁל בִּקְר לָהּ,

מְלָאוּ בְּכָל בֵּינַת הַרְגָע

מִתַּחַת צִיּוּצֵי אוֹיֵר.

זֶמֶר

בַּמַּסַּע שֶׁלֹּא נִגְמַר
 יֵשׁ וְאֵין כְּמוֹ גְּלִים
 מְגִיעִים לֹא מְגִיעִים –
 וְאֵיפֹה אָנִי?
 אֵין לִי פֶה וְלֹא פָּנִים,
 רַק גְּעִגּוּעַ וּמְדַבֵּר.

תֵּן לִי עֵין לְגַרֵשׁ
 אֶת הַשֶּׁכֶּל אֶל הָאֵשׁ;
 מִי הֵייתִי לֹא זֹכֵר,
 אֵין מָחָר לִי, רַק עֲכָשׁוּ
 רַק אַתָּה, כְּמוֹ כּוֹכֵב –
 לֹא אֶפְסִיק לְקַרֵּא אֵלָיו.
 וְאֵנִי, כְּמוֹ צֵל, עוֹבֵר –
 עַד שֶׁבְּמִזְרַח תִּזְרַח
 בְּעוֹלָם צְלָלִים אָפֹר;
 שְׁאֵמֶס כְּמוֹ הַכְּפֹר
 שְׁאֵשֶׁרֶף בְּתוֹךְ הָאוֹר
 לְחֹזֵר אֵלָיךְ סָח,
 שֶׁכָּבֵר פֶּה אָנִי.

תֵּן לִי עֵין לְחַדֵּשׁ
 זְכָרוֹן שֶׁלֹּא נִמְחָה
 מִן הַנֶּפֶשׁ שֶׁהִלְכָה

אֶת כָּל הַמְדַבֵּר אֹתְךָ,

מִן הַמַּיִם אֶל הָאֵשׁ;

מִי הֵייתִי, לֹא זֹכֵר,

עַל גְּמֹל אֲנִי נוֹדֵד,

וַיֵּרַח לִי לְעַד

שָׂאֵם הוּא יִפֹּל וַמַּת –

אֶת פְּנֵי אֲנִי קוֹבֵר,

בֵּין הַחֹל לְבֵין הַחֹל;

תֵּן לִי עֵינַי לְגֵרֶשׁ

אֶת הַשֶּׁכֶל אֶל הָאֵשׁ,

וּבְאִמְצַע מַה שֵּׁשׁ

רִיק לְרִקֵּד כְּמוֹ עֲלֵעוֹל,

עַד שֶׁפֶה נִפֹּל כְּמוֹ צֶל;

תֵּן לְשִׁתוֹת מִן הַבָּאֵר

לְצִמָּא שֵׁשָׂאֵר

כְּמוֹ זְכוּרֹן בּוֹעֵר

אַחֲרֵינוּ לְצִלְצֵל

שֶׁהַעֲדָר מִתְקַרֵּב,

וְהַעֲרֵב שׁוֹב יָרֵד

כְּמוֹ הַתִּינֹק לְשֵׁד,

כְּשֶׁהַכֹּל הוֹפֵךְ אֶחָד

כְּשֶׁחֹשֶׁךְ שׁוֹב עוֹטֵף

אֶת הָאֶהָל וְהַלֵּב –

ואז גם אני חוזר –
 צליל שאין לו התחלה
 שיר בלי סוף, בלי אף מלה –
 מי הייתם, לא זוכר –
 רק געגוע ומדבר –
 אין מחר לי, רק עכשו;
 אין לי קבר, רק פוכב,
 ומשם כמו רעב,
 אל הלב שלא נגמר
 אני בא וכאן נשבר:
 יש ואין כמו גלים
 מגיעים לא מגיעים;
 אם אין אני לי מי בפנים? –
 רק געגוע ומדבר.

אַרְבַּעַה

[וּדְוִיל]

תָּם

תָּרִים עֲדִין אַחֲרֵי זֶהב בְּדַמְדוּמִים,
 עֲלִינוּ מִן הַחֹל כְּמוֹ לְטָאוֹת מְדַבֵּר
 לְקַנְנוּ מִן הַיּוֹם עוֹד אֶגֶל אֹר נִשְׁבֵּר
 וְשִׁבְנוּ לְמַחְלוֹת, עָרִים אֶל הַנְּמִים.
 זְמַן בְּצַד הַזְּמַן, מְקוֹם בְּצַד מְקוֹם
 תּוֹעִים בְּגוֹף שֶׁל חֶשֶׁךְ, לֹא צֵל וְלֹא אָדָם,
 רְאִינוּ דְרֶךְ מִתְרַבֶּה, וּבִקְצוֹתֶיהָ יוֹם:
 בְּשִׂדָה בְּשֶׁר כְּנוֹעַ שֶׁל חֵלֹם וְדָם
 צִלְמָנוּ מֵאֲרִיךְ צֵלוֹ עַל מַיִם וּמְרֵעָה,
 פּוֹעֵר טְבוּר בְּכֶר-כָּל-טוֹב וְרוּחַ דוּדִים
 לוֹבֵשׁ נוֹפִים וּגְבוּל, כְּבֵד וּתְשׁוּקָה;
 צְמֵאִים תְּעִינוּ אַחֲרָיו, מְלִילָה אֶל מְרָאָה –
 אֶל פְּאֵתֵי הַיּוֹם הַבֹּא, פּוֹעִים וְנוֹדְדִים
 בְּשִׁירַת יְשִׁמוֹן אֶל כְּנַעַן יִרְקָה.

הַכֶּם

דְּבַרְנוּ אֶת דְּבָרֵי יְמִינוּ, בְּנִינוּ עִיר בְּתוֹךְ חוֹמָה,
 זְכָרְנוּ שְׁשֹׁכְחֵנוּ, אֵךְ לֹא זְכָרְנוּ מָה;
 כְּמוֹ בְּבִי-בְלִי-בֵּית הַבֵּיטוּ בְּנוֹ הַחַיּוֹת,
 וְרָאוּ סָבִיב לָנוּ אֶת מָה שֶׁלֹּא רָאִינוּ:
 אוֹר מָלֵא בְּחֶבְטוֹת כְּנַפִּים שֶׁהִסִּינוּ,
 שֶׁגַם בְּנֶפֶל צְפוֹר הַמְּשִׁיכוּ שָׁם לְהִיּוֹת;
 מְדַבֵּר וְשִׁירָה דוֹהָה, פְּעוֹר, כֶּפֶר וְקִיר,
 וּבְנֵי-בְלִי-צֵל חוֹלְפִים מִבְּעַד לְבֵתֵי הָעִיר.
 לֹא בָּאנוּ בְּצִלוֹ שֶׁל כָּאן, בְּהֵם שֶׁבִין הַבְּרוֹתָיו,
 אֲבָל אֶת מְרֹאוֹתָיו הִקְפֵּנוּ, וּבְצַעַד קָל
 נִשְׁאַנוּ אֵל, דְּבָרוֹת וְשֵׁם, עָלִינוּ כְּמוֹ כְּשׁוֹף
 מִתּוֹךְ הַחוּל, מִתּוֹךְ הַקִּיר, אֵל מָה שֶׁכָּבֵר נִכְתָּב,
 אֵל אֲרֵךְ, רַחֲב, גְּבֵה, זְמַן – אֵל הַמְּדֵה וְהַמְּשַׁקֵּל –
 שֶׁשׁוּב לָהֶם קָרְאֵנוּ אֲרֵץ-לֵלָא-שׁוּב.

בְּאֲזַנֵּינוּ צִלְלוּ מִי פֶלֶג בַּמּוֹרָד,
 רְשָׁרוּשׁ עָלֵי הַשַּׁחַר, צְרָצְרִים בְּעֵרוּגוֹת,
 שֵׁאֵג טָרֶף, גְּעֵי נְצוּד, שִׁיחַ אֵילוֹת עוֹרְגוֹת –
 עַד כִּי הָיוּ כָּל הַקּוֹלוֹת לְבִשָׁר אֶחָד;
 נִעְצְנוּ שֵׁן בְּלִשׁוֹנֵנוּ, סַחֲטָנוּ אֲשֶׁכוֹלוֹת זָבִים
 בְּמַיִם הַצְּלוּלִים טַבְּלָנוּ, בָּהָר רָדַפְנוּ רוּחַ,
 רָדַפְנוּ וְהַשְׁגָּנוּ, וְעַל מִיתָר מְתוּחַ
 פָּרְטָנוּ צִלְלִיל רֵאשׁוֹן מִתַּחַת
 שְׁמֵי הַכּוֹכָבִים.

הָאֵם הָיִינוּ כָּאֵן אִי פַעַם? – מִכֶּרֶת וְזָרָה
 עָלֵינוּ בְּבְרִיאָה הַזֹּאת, בְּעֵרוֹת אֲמָנוּ,
 זָרְעָנוּ בָּהּ לְשׁוֹן, שְׁנַיִם, אָרִינוּ חֶשֶׁק מֶר,
 נִגְסָנוּ וּמְלֵאנוּ דַעַת: אֵין דֶּרֶךְ חֲזָרָה,
 וְגַם הַצְּלִיל שֶׁפֶה רָעַד – לֹא הָיָה זֶה שְׁמָנוּ,
 רַק הַבִּשָׁר, נִפְצָה כְּמוֹ פֶה, אֶךְ לֹא יָכוֹל לֹמַר.

שְׁאִינוּ יוֹדֵעַ

הִלְיָהּ לֹא מֵת, רַק הִתְקַבַּל נִקְרָע
שׁוֹתֵת הַטְּבוּר, וְרִיחוֹ כְּמוֹ שָׁדָה
שְׁכַבְתִּי בַחוּץ, לֹא טוֹב וְלֹא רַע
עֲזוּב וּמוֹדָה, כּוֹכְבִים מֵעָלַי.